

พรรคสหภาพ ประชาธิปไตยมาลายา : ความเคลื่อนไหวของกลุ่ม “ปัญญาชน” ระหว่าง ค.ศ.1945 - 1948

ชูลีพร พงศ์สุพัฒน์ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

พรรคสหภาพประชาธิปไตยมาลายา¹ (Malayan Democratic Union) หรือที่ต่อไปนี้จะเรียกตามตัวย่อว่า MDU เป็นพรรคการเมืองซึ่งก่อตั้งและดำเนินงานโดยกลุ่มปัญญาชน ที่ได้รับการศึกษาตามแบบตะวันตก ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ใช่ชาวมลายู² (ต่อไปจะใช้คำว่า ชาวต่างชาติ หรือ ชาวต่างด้าว) พรรค MDU ก่อตั้งเป็นครั้งแรกในสิงคโปร์เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ.1945 และต่อมาได้ขยายสาขาเข้าไปในสหพันธรัฐมาลายู พรรคนี้ได้เข้าร่วมมีบทบาทในการพิจารณาปัญหาสำคัญของมาลายาหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ได้แก่ ปัญหาเรื่องเอกราช และการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของสังคม โดยที่ผู้นำของพรรคหลายคนเป็นนักพูดนักเขียนที่สามารถ MDU จึงได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำในการวิพากษ์วิจารณ์นโยบายของอังกฤษและสภาวะของการเมืองมาลายาในขณะนั้น จากบทบาทนี้เองทำให้ MDU ได้รับความสนใจจากกลุ่มผู้ปกครอง

และประชาชนบางส่วน แต่ในขณะเดียวกันเนื่องจากนโยบายบางประการของพรรคมีลักษณะที่ “รุนแรง” ตามสายตาของกลุ่มผู้ปกครองและกลุ่มอนุรักษนิยม รวมทั้งการที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา (Malayan Communist Party หรือ MCP) ทำให้บ่อยครั้งที่ MDU ถูกมองด้วยความไม่ไว้วางใจ ความเป็นจริงดังกล่าวเป็นอุปสรรคต่อการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองซึ่งผู้นำของพรรคก็ตระหนักดี ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้นำของ MDU ได้พยายามอย่างมากที่จะปฏิเสธข้อกล่าวหาที่ว่า MDU เป็นพรรคแนวหน้า ของ ขบวนการคอมมิวนิสต์ในมาลายา ในแง่นี้ กลุ่มผู้นำปัญญาชนใน MDU มีประสบการณ์คล้ายคลึงกับปัญญาชนทั่วไปในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นั่นคือ การที่อุดมการณ์ปฏิวัติสังคมที่ก้าวหน้ามักจะถูกมองว่า “รุนแรง” หรือบ่อยครั้งจะถูกตีความหมายว่าเป็นแบบฉบับเดียวหรือใกล้เคียงกับอุดมการณ์คอมมิวนิสต์

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มการเมืองดังกล่าวและบทบาทของพรรค MDU จึงเป็นแง่หนึ่งของเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่น่าสนใจ ศึกษาวิเคราะห์ ทั้งนี้เพราะจะสามารถให้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมืองของมลายา ในช่วง ค.ศ. 1945-1948 ได้ถึง 3 ระดับ กล่าวคือ ในขั้นต้น เราสามารถเรียนรู้เรื่องราวของพรรค MDU เอง เช่น โครงสร้าง จุดมุ่งหมายบทบาท เพื่อสะท้อนความเคลื่อนไหวทางการเมืองของกลุ่มปัญญาชนที่ไม่ใช่ชาวมลายู ประการที่สอง คือ การศึกษาเกี่ยวกับ MDU ยังช่วยอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างปัญญาชน และคอมมิวนิสต์ ทั้งยังเพิ่มความเข้าใจในกลวิธีบางประการของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา และประการสุดท้าย การศึกษานี้จะช่วยทำให้เข้าใจปฏิกิริยาของกลุ่มสังคมต่าง ๆ ทั้ง “ฝ่ายก้าวหน้า” และ “อนุรักษนิยม” รวมทั้งปฏิกิริยาของอังกฤษต่อการปฏิรูปการปกครองในมลายาในระบอบดังกล่าวด้วย บทความนี้ จะให้ความสนใจต่อประเด็นทั้งสาม โดยหวังว่า การอภิปรายถึงแง่มุมต่าง ๆ ในที่สุดแล้ว จะช่วยให้เห็นภาพพจน์รวมของวิกฤตการณ์ทางการเมืองในมลายาในช่วงสามปีแรกหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และปฏิกิริยาของกลุ่มชนต่าง ๆ ต่อเหตุการณ์นั้น

มลายาใน ค.ศ.1945

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่สำคัญหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ได้แก่ การเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการปกครอง ให้เป็นรูปแบบของการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย เพื่อเป็นหนทางสู่เอกราชโดยสมบูรณ์ ในที่สุด 3 อุปสรรคสำคัญในเรื่องนี้ส่วนหนึ่งได้แก่ ความไม่เต็มใจ ของจักรวรรดินิยมอังกฤษที่จะละทิ้งอำนาจและผลประโยชน์ของตน แต่อีกส่วนหนึ่งที่สำคัญไม่น้อยไปกว่าได้แก่ ปัญหาความขัดแย้งระหว่างชุมชนต่างเชื้อชาติ ซึ่งทำให้แรงผลักดันในการเรียกร้องเอกราชไม่เป็นเอกภาพและไม่หนักแน่นเท่าที่ควร ทั้งยังเป็นอุปสรรคต่อไปในการสร้างประเทศมลายาอิสระที่มั่นคง สังคมมลายาเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดมากของลักษณะ “พหุสังคม” ที่ Furnivall ได้ให้ข้อสังเกตไว้ว่าประกอบด้วย “กลุ่มชนเชื้อชาติต่าง ๆ อาศัยอยู่ร่วมกันแต่ปราศจากการดำเนินกิจกรรมร่วมกันยกเว้นในกรณีของการพบปะที่ตลาด”⁴ ลักษณะพหุสังคมดังกล่าวเห็นได้ชัดจากโครงสร้างของประชากรซึ่งตามสถิติใน ค.ศ. 1947 ระบุว่าประกอบด้วย ชาวมลายูร้อยละ 41.5 ชาวจีนร้อยละ 43 และชนชาติอื่นร้อยละ 15.5⁵ ประชากรเชื้อชาติต่าง ๆ เหล่านี้มีความแตกต่างในวิถีชีวิตเกือบทุกด้าน นับตั้งแต่ อาชีพ

ศาสนา ภาษาชุด วัฒนธรรม แม้แต่ถิ่นที่อยู่และความสนใจทางการเมือง การจัดวางนโยบายที่จะทำให้เกิดเอกภาพซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นเบื้องต้นของความเป็นอิสระที่มีเสถียรภาพนั้นคงจะเป็นสิ่งที่กระทำได้ยาก ทั้งนี้ความขัดแย้งที่สำคัญมักเกิดขึ้นระหว่าง ชาวมลายู และจีน เนื่องจากเป็นกลุ่มใหญ่ที่มีจำนวนใกล้เคียงกัน

การเข้ามามีอิทธิพลของอังกฤษในกบสมุทรมาลายูตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 19 มีส่วนทำให้ความแบ่งแยกทางเชื้อชาติฝังรากลึกมากขึ้น ในเขต Straits-Settlement ชาวต่างชาติจำนวนมากได้รับการสนับสนุนให้อยู่พหุพัฒนาแสงหาผลประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ จนเกิดเป็นช่องว่างขึ้นระหว่างต่างชาติและชาวพื้นเมืองมลายู สำหรับในสหพันธรัฐมลายู อำนาจการบริหารงานของอังกฤษขึ้นอยู่กับสนธิสัญญาที่ทำกับสุลต่านมลายู โดยสุลต่านแต่ละองค์คงความเป็นผู้นำแห่งรัฐ แต่ต้องยอมรับการ “แนะนำ” ของอังกฤษในทุกเรื่องยกเว้นเรื่องเกี่ยวกับศาสนาอิสลาม และประเพณีมลายู ฉะนั้นในทางปฏิบัติอำนาจการบริหารก็ยังคงอยู่ในมือของอังกฤษ ซึ่งปกครองทางอ้อมผ่านสถาบันพื้นเมือง⁶ ในกรณีเช่นนี้อังกฤษจำต้องรักษาสถานภาพของผู้นำดั้งเดิมและรักษาภาพพจน์ของความร่วมมือระหว่างตนเองกับผู้นำพื้นเมืองโดยให้สิทธิพิเศษทางการเมืองบางอย่าง เช่น สิทธิในการเข้ารับราชการ ซึ่งอนุญาตเฉพาะชาวมลายู ในขณะที่ต่างชาติอื่นๆที่ไม่ใช่ชาวมลายู วันใดจะถูกห้ามมิให้เข้ารับราชการตามนโยบายที่คัดกันผิว (Colour bar) ที่ออกใช้ใน ค.ศ.1904⁷ เพื่อเป็นการชดเชยอังกฤษก็ได้สนับสนุนให้ชาวต่างชาติสนใจในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจอย่างเสรีที่สุดเท่าที่จะทำได้ การแบ่งแยกหน้าที่ในสังคมที่เป็นผลมาจากนโยบาย แบ่งแยกและปกครองของอังกฤษเช่นนี้มีส่วนทำให้ช่องว่างระหว่างกลุ่มชนต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น

นโยบายของอังกฤษดังกล่าวมีผลกระทบต่อนานภาพของกลุ่มชนในสังคมมลายา โดยเฉพาะในสหพันธรัฐมลายู ตามนโยบาย

ฝักไฝมาเลย์ (Pro-Malay Policy) สุดตื้นได้รับเกียรติและทรัพย์สินสมฐานะผู้นำแห่งรัฐ ในขณะที่ผู้นำมาเลย์อื่น ๆ ได้รับผลประโยชน์ในรูปแบบของการศึกษาชั้นสูง และ สิทธิการเข้ารับราชการ⁸ สิทธิพิเศษเหล่านี้ไม่ส่งผลไปกระทบต่อกลุ่มประชาชนมาเลย์ส่วนใหญ่ซึ่งเป็นเกษตรกรและชาวชนบท แต่โดยผ่านระบบอุปถัมภ์ ประชาชนเหล่านี้จะได้รับการปกป้องบ้างตามสมควร โดยเฉพาะจากเงื้อมมือทางเศรษฐกิจของชนเชื้อชาติอื่น เช่น จากนโยบายสงวนที่ดินทำกิน เป็นต้น สำหรับประชาชนเชื้อชาติอื่น ๆ นโยบายของอังกฤษส่งผลกระทบในระดับต่าง ๆ แตกต่างกันในกรณีของผู้นำทางเศรษฐกิจชาวจีน อินเดีย และยุโรป จะได้รับการยอมรับและได้เข้าร่วมในการให้คำแนะนำต่อการบริหารงานของอังกฤษ เช่น เป็นสมาชิกของสภาที่ปรึกษา แต่สำหรับชาวจีนและอินเดียอีกเป็นจำนวนมากที่ได้เข้ามาหาเลี้ยงชีพเป็น กรรมกร ทำไร่ และพ่อค้ารายย่อย อังกฤษถือทัศนคติว่า กลุ่มนี้เป็นผู้อพยพเข้ามาอาศัยชั่วคราว จึงไม่จำเป็นต้องถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของพลเมืองมาลายาโดยแท้จริง กลุ่มสังคมที่มีความกดดันมากภายใต้การบริหารงานของอังกฤษ ได้แก่ กลุ่มปัญญาชนที่ไม่ใช่ชาวมลายู เนื่องจากนโยบายกีดกันผิวในการเข้ารับราชการดังกล่าวมีส่วนปิดกั้นความเจริญก้าวหน้า และความต้องการที่จะใช้สติปัญญาและความรู้ความสามารถให้เป็นประโยชน์

แม้ว่าการแบ่งแยกทางเชื้อชาติจะก่อให้เกิดการเรียกร้องความเท่าเทียมกันในด้านต่าง ๆ อยู่เสมอ แต่ในระยะก่อนสงครามโลกครั้งที่สองไม่ปรากฏว่ามีความขัดแย้งที่รุนแรงระหว่างกลุ่มชนเกิดขึ้น ในขณะเดียวกัน ความสัมพันธ์ของแต่ละกลุ่มชนกับอังกฤษก็ค่อนข้างราบรื่น เมื่อเปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ของผู้ปกครองอาณานิคมและพลเมืองของประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ อาจกล่าวได้ว่า ทั้งระบบการปกครองและความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชนในมาลายาก่อน ค.ศ.1941 ดำรงอยู่ได้ด้วยปัจจัยโดยสรุป 3 ประการ กล่าวคือ ประ-

การแรก มาลายาก่อนสงครามโลกครั้งที่สองมีความกดดันอันเนื่องมาจากการแก่งแย่งทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับต่ำ การเจริญเติบโตของเศรษฐกิจค่อนข้างดีและยังไม่มีปัญหาประชากรแออัด นอกจากนี้ ความไม่พอใจทางเศรษฐกิจไม่ขยายตัวเป็นความขัดแย้งโดยเปิดเผยเพราะประชากรแต่ละเชื้อชาติดำเนินชีวิตอยู่ในระบบเศรษฐกิจที่ต่างกัน ชาวพื้นเมืองมาเลย์ส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรซึ่งมีวิถีชีวิตและความต้องการ (expectation) ยังไม่แตกต่างไปจากสมัยก่อนอาณานิคมมากนัก ยกเว้นในกลุ่มที่ถูกดึงเข้าสู่กิจกรรมการเกษตรเพื่อส่งออก เช่นปลูกยางพารา ในทางตรงกันข้าม ชาวจีนและอินเดียมีวิถีชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในระบบเศรษฐกิจเพื่อการส่งออก (export economy) ดังนั้นในชีวิตประจำวัน วิถีทางด้านเศรษฐกิจที่จะนำชาวมลายูและชนชาติอื่นมาเกี่ยวข้องกัน ส่วนใหญ่ก็จะเป็นในแง่ที่ดินจีนและอินเดียมาทำหน้าที่เป็นพ่อค้าคนกลางรายย่อยต่าง ๆ ในกรณีนี้ถ้าเศรษฐกิจของประเทศโดยเฉลี่ยยังอยู่ในระดับด้อย่อมไม่มีความขัดแย้งที่รุนแรง โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพิจารณาว่า ผู้นำส่วนใหญ่ของแต่ละกลุ่ม (ผู้ที่มีโอกาสแสดงออกในการเรียกร้องต่าง ๆ มากกว่า มวลชน) ต่างก็ยังไม่มีความพอใจในสถานภาพของตนเอง

เหตุผลประการที่สองได้แก่ การที่อังกฤษ ปรากฏตัวอยู่ในมาลายาในฐานะเป็นเสมือน “ตัวกลาง” (arbitrary factor) เชื่อมระหว่างกลุ่มชนต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นเหตุผลที่ประหลาดเมื่อพิจารณาถึงบทบาทของอังกฤษในส่วนที่ทำให้เกิดการแบ่งแยกไปแล้ว อย่างไรก็ตาม เป็นความจริงที่ว่าเมื่อแต่ละกลุ่มชนมีความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกันย่อมหันมาพึ่งอังกฤษให้คุ้มครองดูแลผลประโยชน์มากขึ้น ดังนั้น แม้ว่าจะมีผู้นำชาวจีนจำนวนไม่น้อยที่พยายามเรียกร้องความเท่าเทียมทางการเมือง แต่ก็ไม่มีผู้ใดคัดค้านหรือแสดงตนเป็นศัตรูกับอังกฤษโดยเปิดเผยและในขณะที่ข้อเรียกร้องของชาวจีนก่อให้เกิดความรู้สึกละเลยต่อนโยบายของชาวมลายู ปฏิกริยาดังกล่าวจะออกมา

ในรูปที่หวังพึ่งอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ Radin Soenarno กล่าวว่า “ถ้าจะมีช่องทางที่ชาวมลายูจะต่อต้านอังกฤษ ความคิดดังกล่าวคงจะหมดไปเพราะความกลัวในข้อเรียกร้องของคนต่าง ๆ กัน จนดูเหมือนว่า ความไม่พอใจต่อรัฐบาลอังกฤษมีน้ำหนักน้อยกว่าในขณะที่ความกังวลถึงชาติอื่น ๆ มีมากขึ้นเรื่อย ๆ”⁹ อังกฤษเองก็ได้พยายามระมัดระวังไม่ให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติที่จะลุกลามจนเป็นผลเสียต่อการปกครองของตนได้ ดังจะเห็นจากนโยบายของอังกฤษต่อขบวนการชาตินิยมก๊กมินตั๋งของจีน เป็นต้น¹⁰

เหตุผลประการสุดท้ายที่ทำให้ระบบการปกครองของอังกฤษในมาลายาดำรงอยู่เป็นเรื่องของความรู้สึกชาตินิยม ซึ่งก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการแบ่งแยกทางเชื้อชาติเช่นกัน กล่าวคือ ความระแวงของแต่ละกลุ่มชนทำให้ความรู้สึกชาตินิยม ในแง่ที่ “ชาติ” หมายถึง “มาลาเยา” ไม่เกิดขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นอาจเรียกว่าเป็น กลุ่มนิยม มากกว่าชาตินิยมเพราะเป็นลักษณะความรู้สึกที่แคบและมีจุดสนใจอยู่นอกเหนือมาลายา “ชาตินิยม” มลายูเพิ่งเล็งไปที่การปฏิรูปศาสนาอิสลามและสังคมมาเลย์โดยได้แรงคล้อยจากตะวันออกกลาง¹¹ ในขณะที่ “ชาตินิยม” ของจีนและอินเดียมีจุดสนใจอยู่ที่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในจีนแผ่นดินใหญ่และอินเดียตามลำดับ¹² แม้ว่าความรู้สึกชาตินิยมโดยเฉพาะของชาวจีนและอินเดีย จะออกมาในรูปของการต่อต้านจักรวรรดินิยมอยู่บ้าง แต่ก็เป็นการกระทำของคนกลุ่มน้อย การที่ไม่สามารถพัฒนาความรู้สึกชาติ “มาลาเยียน” นิยมที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ทำให้ขาดแรงผลักดันต่อการเปลี่ยนแปลง

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สองและหลังจากนั้น ลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวเริ่มเปลี่ยนแปลงไป การเข้ามามีอิทธิพลของญี่ปุ่นในมาลายาระหว่างสงครามมีผลกระทบอย่างมากต่อความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชนต่างเชื้อชาตินโยบายของญี่ปุ่นที่ข่มขู่ชนเชื้อชาติหนึ่ง

ทำลายอีกกลุ่มหนึ่ง และภาวะของสงครามทำให้ความเกลียดชังที่ถูกเก็บซ่อนเปิดเผยออกมาในรูปของการใช้กำลังทำร้าย¹³ หลังจากสิ้นสุดสงครามแล้ว ความขัดแย้งดังกล่าวยังมีได้สงบลงก็ถูกจุดชนวนขึ้นมาใหม่โดยการเปลี่ยนแปลงนโยบายของอังกฤษ ที่จริงแล้วอังกฤษมีความต้องการจะปฏิรูประบบการปกครองที่แยกมาลาอาออกเป็นส่วน ๆ มาตั้งแต่กลางทศวรรษ 1920 เนื่องจากเห็นว่ายุ่งยากซับซ้อน ไม่มีประสิทธิภาพและไม่ทำให้อิทธิพลของอังกฤษแพร่ขยายไปอย่างกว้างขวาง แต่การปฏิรูปเช่นนั้นไม่อาจกระทำได้โดยไม่กระทบกระเทือนต่อสนธิสัญญาที่ทำไว้กับสุลต่านมาเลย์ ภาวะสงครามทำให้อุปสรรคข้อนี้หมดไป¹⁴ ความเปลี่ยนแปลงในแนวนโยบายที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งคือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มคนต่างด้าว กล่าวคือ อังกฤษยอมรับว่าคนต่างด้าวเหล่านี้เป็นจำนวนมากที่เกิดในมาลาอา และตั้งใจจะตั้งหลักแหล่งอย่างถาวรในมาลาอา ทั้งยังมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศ จึงควรมีสถานะเป็นพลเมืองโดยสมบูรณ์¹⁵ เจตนารมณ์นี้สะท้อนให้เห็นการยอมรับของอังกฤษต่อบทบาทของคนต่างด้าวโดยเฉพาะชาวจีนที่มีส่วนในการต่อต้านญี่ปุ่น และเป็นการยอมรับในความสำคัญของคนต่างด้าวที่จะเป็นกำลังในการฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศหลังสงครามต่อไปอีกด้วย

แนวนโยบายใหม่ได้ถูกนำมาร่างเป็นข้อเสนอแนะที่รู้จักกันในนามของข้อเสนอแนะในการจัดตั้งสหภาพมาลายัน (Malayan Union-Proposals) ภายใต้ข้อเสนอใหม่นี้ รัฐมาเลย์ทั้งหมดรวมทั้งปีนัง และมะละกาจะถูกรวมเข้าเป็นหน่วยการปกครองเดียว ปกครองโดยรัฐบาลกลางภายใต้การดูแลของข้าหลวงจากอังกฤษ สิงคโปร์ยังคงเป็นอาณานิคมตามเดิม¹⁶ โครงการสหภาพมาลายันยังประกอบด้วยบทบัญญัติเกี่ยวกับการถือสัญชาติ โดยให้สิทธิการถือสัญชาติตามถิ่นกำเนิด (citizenship by right of birth หรือ 'Jus Soli' principle) ซึ่งกำหนดให้สิทธิความเป็นพลเมืองแก่ผู้ที่เกิด

ในมาลาอาและสิงคโปร์ทั้งหมดหรืออาศัยอยู่ตลอดเวลาสิบปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ผู้ที่อพยพเข้ามาใหม่ก็อาจจะขอโอนสัญชาติได้เมื่อมาอยู่เกิน 5 ปีขึ้นไปแล้ว¹⁷ ข้อเสนอดังกล่าวทำให้ชาวจีนและอินเดียจำนวนมากที่ครั้งกลายมาเป็นพลเมืองของมาลาอาโดยทันที ในขณะที่อีกเป็นจำนวนมากจะขอเปลี่ยนสัญชาติได้นับเป็นการดีจากอย่างสิ้นเชิงจากนโยบายฝักใฝ่มาเลย์ ที่เคยยึดถือมาโดยตลอด

นโยบายใหม่นี้มีผลกระทบต่อกลุ่มชนในสังคมและก่อให้เกิดปฏิกิริยาที่แตกต่างกันออกไป กลุ่มผู้นำชาวมมาเลย์ตระหนักถึงผลกระทบต่อสถานะของตนเองมากที่สุด เพราะไม่สามารถรับรองได้ว่าพลเมืองใหม่เหล่านั้นจะมีความจงรักภักดีต่อพวกเขา ความได้เปรียบทางการเมืองที่เคยได้รับในสมัยก่อนจะค่อย ๆ หมดไปในขณะที่ไม่มีสิ่งยืนยันว่าจะสามารถสร้างความทัดเทียมด้านเศรษฐกิจได้หรือไม่ สำหรับมวลชนมาเลย์แม้ว่าในความเป็นจริงจะไม่เข้าใจความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เกิดขึ้นมากนัก แต่จากคำบอกเล่าของผู้นำที่ว่าสถานะของชาวมมาเลย์และสุลต่านกำลังถูกรุกรานก็เพียงพอที่จะทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้ นักประวัติศาสตร์โดยทั่วไปเห็นพ้องกันว่า โครงการสหภาพมาลายันเป็นปัจจัยสำคัญที่ก่อให้เกิดความตึงเครียดทางการเมืองที่อาจเรียกได้เป็นความรู้สึกชาตินิยมขึ้นในหมู่ชาวมมาเลย์อย่างรวดเร็วและกว้างขวางมาก

ดังจะเห็นจากการก่อตั้งพรรค United Malay National Organization หรือ UMNO ซึ่งทำหน้าที่เป็นปากเสียงของชาวมมาเลย์

ปฏิกิริยาของชาวจีนเป็นสิ่งที่น่าสนใจและยากต่อการวิเคราะห์มากกว่า หลังสงครามโลกครั้งที่สองชาวจีนโดยทั่วไปมีความมั่นใจในสถานะของตนเอง และความสัมพันธ์กับอังกฤษ โดยแน่ใจว่าจากความร่วมมือในระหว่างสงครามคงจะทำให้ได้รับสิทธิความเท่าเทียมด้านการเมืองมากขึ้น ดังนั้นนโยบายสหภาพมาลายันจึงเป็นสิ่งที่ตรงต่อความคาดหวัง อย่างไรก็ตาม ชาวจีนส่วนใหญ่ไม่ได้ให้การสนับสนุนต่อโครงการอย่างเปิดเผยจริงดังเท่าที่ควร การเพิกเฉยดังกล่าวเป็นสาเหตุให้ชาวมมาเลย์และบุคคลภายนอกอื่น ๆ ถือเป็นเรื่องบ่งชี้ถึงความไม่มีจิตใจจงรักภักดีและใส่ใจต่ออนาคตของมาลาอาโดยแท้จริง ในประเด็นนี้ ถ้าพิจารณาให้ถี่ถ้วนแล้ว อาจกล่าวได้ว่า การวางเฉยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความไม่สนใจต่อการเมืองแต่มิได้หมายความว่าไม่จงรักภักดี เราต้องตระหนักไว้ว่าชาวจีนเหล่านี้ไม่เคยได้รับการสนับสนุนให้สนใจในเรื่องการเมืองมาก่อน การขาดประสบการณ์ทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อวิถีทางการเมืองได้ถูกต้องและเป็นประโยชน์ ความเชื่อมั่นในอังกฤษและความพอใจในแนวนโยบายใหม่ก็มีส่วนช่วยมิให้มีการแสดงออก นอกจากนี้สำหรับชาวจีน สิ่งที่สำคัญที่สุดในระยะนั้นคือการฟื้นฟูเศรษฐกิจ การให้ความสนใจต่อการเมืองมีความสำคัญในระดับรองลงมาเท่านั้น¹⁸ อย่างไรก็ตาม การที่กลุ่มชาวจีนส่วนใหญ่ไม่สนับสนุนโครงการสหภาพมาลายันอย่างเปิดเผยนับเป็นผลเสียต่อการจัดปฏิรูปการปกครองที่จะเป็นประโยชน์ต่อพวกเขาอย่างยิ่ง

ก่อนที่จะได้พิจารณาถึงพรรค MDU และปฏิกิริยาของพรรคต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เกิดขึ้นดังกล่าวแล้ว เราจำเป็นต้องกล่าวถึง องค์ประกอบทางการเมืองที่สำคัญมากในช่วงนี้อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าขาด

การกล่าวถึงเสียก็จะทำให้การอภิปรายไม่สมบูรณ์นั่นคือ พรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา หรือ MCP หลังสงครามโลกครั้งที่สอง MCP ซึ่งเป็นพรรคการเมืองที่เข้มแข็งที่สุดได้แสดง ความจำเป็นที่จะเข้าสู่ตามวิถีทางการเมืองที่ ถูกต้องตามกฎหมายMCP ประกาศนโยบาย “การสร้างแนวร่วม” (United Front Policy) ได้แก่การสร้างร่วมมือระหว่าง MCP และ พรรคการเมืองหรือองค์กรซึ่งมีจุดมุ่ง หมายต่อต้านจักรวรรดินิยมเช่นกัน โดยผ่าน ทางแนวร่วมนี้ MCP หวังที่จะขยายอิทธิพล ของตนเองไปทั่วมาลายาโดยอ้างตัวเป็นส่วน หนึ่งของแนวร่วมชาตินิยม เพื่อปลุกระดม มวลชนและทำความเข้าใจแก่อังกฤษ 19 พรรค MCP คัดสินใจเลือกยุทธวิธีนี้แทนการ ประกาศสงครามภายในอย่างเปิดเผย เนื่องจาก ไม่แน่ใจในกำลังทางทหารของตน ในขณะที่ เชื่อมั่นว่า ในฐานะพันธมิตรระหว่างสงคราม อังกฤษจะต้องให้ลาวยอมรับ MCP เป็นพรรค การเมืองที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งจะเปิด โอกาสให้ MCP ทดสอบความตั้งใจของอังกฤษ ในการปฏิรูปการปกครอง และฉกฉวยโอกาส ในการเผยแพร่ลัทธิและสร้างฐานกำลังต่อไป ในระหว่าง ค.ศ.1945-1948 นโยบายแนวร่วม ของ MCP แบ่งเป็น 2 ระดับ ระดับแรกคือ พยายามเข้าควบคุมองค์การกรรมกร (Trade Union) เพื่อสร้างอิทธิพลในหมู่มวลชน สำหรับใช้ในการนัดหยุดงานและการประท้วง ต่าง ๆ เมื่อถึงเวลาสมควร 20 อีกระดับหนึ่ง คือการต่อสู้ทางการเมืองโดยการเข้าร่วมปฏิรูป การปกครองซึ่ง MCP เปิดโอกาสให้มีการ ร่วมมือระหว่างตนเองกับพรรคการเมืองที่มี แนวนโยบายคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะกลุ่มที่ ต่อต้านการปกครองของอังกฤษ 21 นโยบาย ประการหลังนี้ทำให้ MCP เข้ามามีความสัม พันธ์อย่างใกล้ชิดกับกลุ่มพรรคการเมืองฝ่าย ช้ายต่าง ๆ รวมทั้ง MDU ซึ่งจะเป็นตัวแปร ที่สำคัญในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อมา

ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มผู้นำปัญญาชนใน MDU และพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา

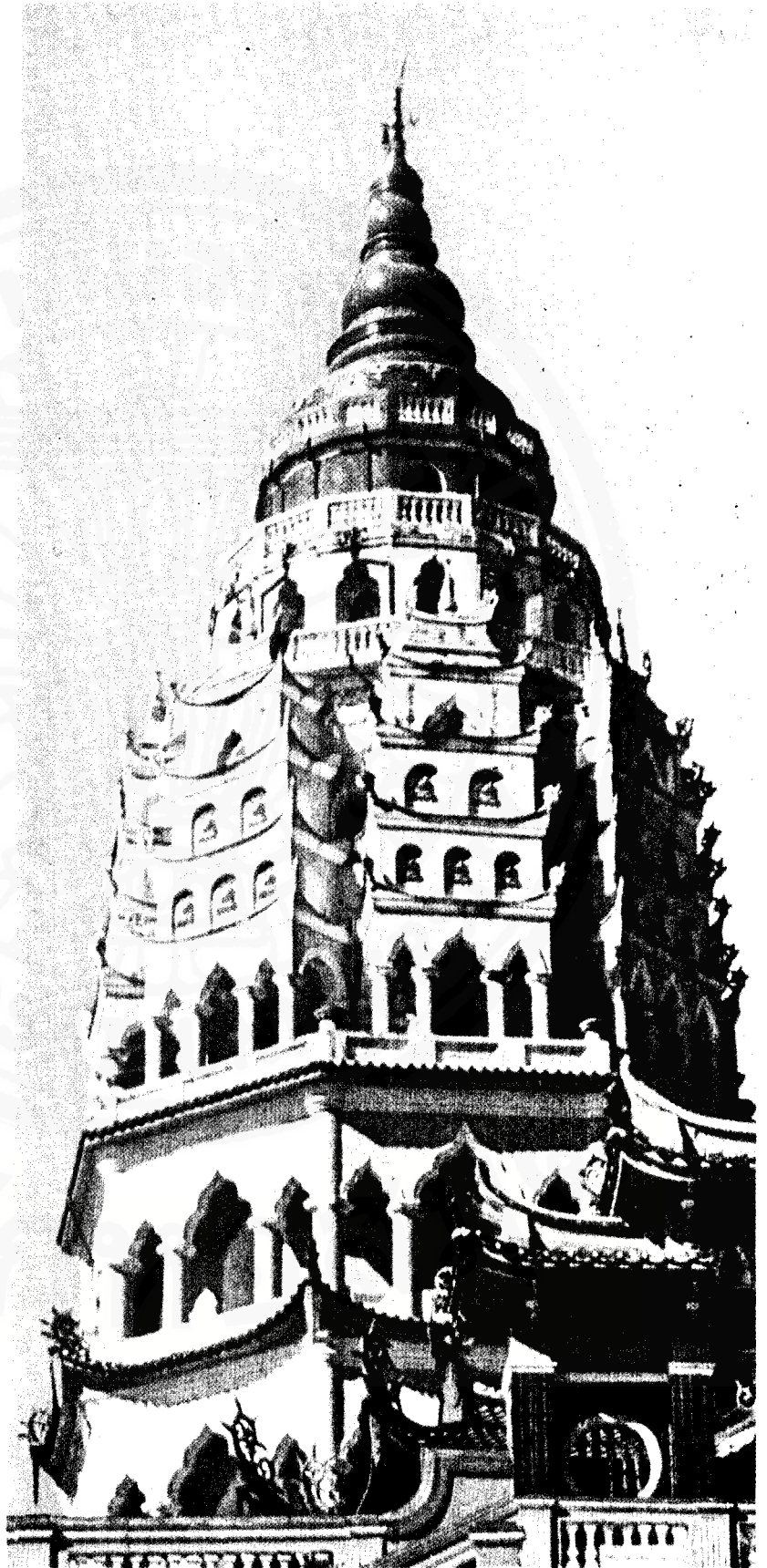
พรรค MDU เป็นตัวแทนของกลุ่มชาตินิยม ซึ่งสมาชิกส่วนใหญ่เป็นชนชั้นกลางชาว จีน อินเดีย ยูเรเชีย ซึ่งได้รับการศึกษาและมี แบบแผนการดำเนินชีวิตตามแบบตะวันตก ข้อมูลร่วมสมัยและงานเขียนในเวลาต่อมา มักกล่าวถึง MDU ว่าเป็นกลุ่มซ้าย หรือ พรรคการเมืองฝ่ายซ้าย ซึ่งศัพท์บัญญัตินี้อาจทำให้ ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของ MDU คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ทั้งนี้เพราะการเมือง ของมาลายาในขณะนั้นยังมิได้แยกแยะตาม แนวอุดมการณ์ (ideological line) ที่แท้จริงแต่ มีจุดสนใจร่วมอยู่ที่ความรู้สึกลัทธิชาตินิยม ฉะนั้น กลุ่มที่เรียกตัวเองหรือได้รับการกล่าวถึงเป็น ฝ่ายซ้ายนั้น จึงมิได้หมายถึงผู้ที่ยึดมั่นในอุดม การณ์สังคมนิยมแนวมาร์กซิสต์เสมอไป บ่อยครั้งที่ “ฝ่ายซ้าย” ในมาลายาใช้ปรัชญาสังคมนิยมมาร์กซิสต์เป็นเพียงเครื่องมือในการกระตุ้น ความรู้สึกลัทธิชาตินิยมมากกว่าจะเป็นรากฐานอุดม การณ์ทางการเมือง เช่นการใช้ทฤษฎีเกี่ยวกับ จักรวรรดินิยมตีความผลการปกครองอาณานิคมในมาลายาของอังกฤษ เป็นต้น 22 ดังนั้น การเรียกผู้นำปัญญาชนของ MDU ว่าเป็น “ฝ่ายซ้าย” นั้น จะใช้ได้ในแง่ที่คำว่า “ซ้าย” หมายถึง “ผู้ที่มีความคิดก้าวหน้า และเป็นความหมายเฉพาะที่เกี่ยวกับการแสดง ออกซึ่งความรู้สึกลัทธิชาตินิยม ความต้องการ การปฏิรูปการเมืองและสังคม ซึ่งเป็นลักษณะ ตรงกันข้ามกับ “ฝ่ายขวา” ได้แก่ผู้ที่ต้องการ รักษาสถานะที่เป็นอยู่ (Status quo) มากกว่า จะเป็นเครื่องบ่งชี้อุดมการณ์ทางการเมืองใด ๆ สมาชิกส่วนใหญ่ของพรรค MDU เป็น ผู้ประกอบวิชาชีพ เช่น ทนายความ แพทย์ นักหนังสือพิมพ์ และมีบางส่วนที่เป็นครูหรือ ข้าราชการ แต่ทั้งหมดจะมีการศึกษาอยู่ใน ระดับสูง ลักษณะภูมิหลังของสมาชิกพรรค MDU เห็นตัวอย่างได้จากกลุ่มผู้ก่อตั้ง ซึ่ง ได้แก่ Philip Haolim Sr ประธานพรรคผู้ซึ่ง

เป็นทนายความที่มีชื่อเสียงในสิงคโปร์ Gerald-De Cruz และ Quok Peng Cheng เป็นนัก หนังสือพิมพ์ที่เคยประจำอยู่กับหนังสือพิมพ์ Straits Times Lim Hong Bee, Lim Kean Chye และ John Eber ต่างก็จบการศึกษาระดับอุดม ศึกษาจาก Cambridge 23 อาจกล่าวได้ว่า สมาชิกพรรค MDU เป็นตัวแทนของกลุ่ม ผู้นำปัญญาชนซึ่งมีสถานะทางสังคมขึ้นอยู่กับ การศึกษา และอาชีพ มากกว่า ชาดัตตระกูล หรือ อำนาจทางเศรษฐกิจและการเมือง การ เข้าร่วมมีบทบาททางการเมืองของกลุ่มผู้นำ ปัญญาชนนี้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นค่อนข้าง ใหม่ ในมาลายาแต่เดิมนั้น ไม่ใคร่มีชนชั้นกลาง ที่ไม่ใช่ชาวมาเลย์ให้ความสนใจหรือประสบ ความสำเร็จทางการเมือง ในสหพันธรัฐมาลายา นับเป็นภาวะปกติ เนื่องจากสิทธิพิเศษทาง การเมืองถูกสงวนไว้ให้ในหมู่ชาวมาเลย์ แม้แต่ ใน Straits Settlements ช่องทางในการเข้า ร่วมมีบทบาททางการเมืองของกลุ่มปัญญาชน ก็เกิดขึ้นน้อยมาก ก่อน ค.ศ.1941 ทั้งนี้เนื่อง จากลักษณะทางการเมือง ณ ที่นั้นเป็นแบบ ที่เรียกว่า mercantile politics ซึ่งทั้งผู้ปกครอง อาณานิคมและกลุ่มสังคมต่างก็มีสถานภาพและ ผลประโยชน์ขึ้นอยู่กับการค้า และอุตสาหกรรม โดยฝ่ายแรกมองหน้าที่ของตนในฐานะผู้ ให้ความสะดวก และฝ่ายหลังในฐานะผู้หา รายได้ ลักษณะทางการเมืองที่เน้นความสำคัญ ของปัจจัยเศรษฐกิจการค้าเช่นนี้ไม่มีช่องว่าง สำหรับปัญญาชน นักการเมืองที่จะประสบ ความสำเร็จจะต้องมีฐานะทางเศรษฐกิจดี ประกอบกับการศึกษาแบบตะวันตก จะเห็นได้ ชัดจากการเลือกสมาชิกสภานิติบัญญัติของ Straits Settlements ซึ่งผู้ที่ได้รับเลือกส่วนใหญ่ เป็นพ่อค้าหรือนักธุรกิจชาวจีน และยุโรป 24 สิ่งนี้และนโยบายกีดกันผิวในการเข้ารับราช การที่ได้กล่าวแล้วเป็นปัจจัยที่แบ่งแยกกลุ่ม ปัญญาชนออกจาก หนว่ยการปกครอง และเป็น ผลทำให้เกิดความต้องการปฏิรูปการปกครอง และระบบสังคมที่ไม่เอื้อต่อการเลื่อนสถานะ ของผู้นำรุ่นใหม่ ผู้นำปัญญาชนเหล่านี้ไม่เห็น

ความจำเป็นต้องรักษาสถานภาพเดิมเนื่องจากตนเองไม่ได้มีสถานะทางสังคมที่มีความสัมพันธ์กับการคงอยู่ของระบบเดิมนั้นเอง

จุดมุ่งหมายที่เด่นชัดที่สุดของพรรค MDU จึงได้แก่ การเรียกร้องเอกราช หรือการปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตย ความต้องการเช่นนี้ทำให้เกิดจุดยืนร่วมกับ MCP และทำให้พรรคทั้งสองเริ่มเข้ามามีความสัมพันธ์กันได้ การศึกษาเกี่ยวกับการก่อตั้งพรรค MDU ได้เข้ามามีอิทธิพลในพรรค MDU ตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง โดยบุคคลที่เป็นแรงผลักดันที่สำคัญในการก่อตั้งพรรคคนหนึ่งได้แก่ Wu Tien Wang ซึ่งเป็นตัวแทนของพรรค MCP ในสิงคโปร์ Wu ได้พบกับ Lim Hong Bu ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง ในขณะที่ฝ่ายหลังให้การสนับสนุนกองทหาร MPAJA ต่อต้านญี่ปุ่น ทั้งสองได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องการต่อต้านจักรวรรดินิยม และการจัดตั้งพรรคการเมือง ซึ่ง Wu สัญญาว่า MCP จะให้การสนับสนุน ทั้งนี้ Hong Bu จะทำการติดต่อกับปัญญาชนอื่น ๆ ที่มีความต้องการจะปฏิรูปการปกครองและมีแนวความคิดจะจัดตั้งพรรคการเมืองเช่นกัน²⁵ การติดต่อในระยะแรกเป็นไปโดยส่วนตัวผ่านทางคนรู้จัก Lim Hong-Bu และ Wu ได้เข้ามาชวน Lim Kean Chye ซึ่งเป็นเพื่อนกับ Hong Bu และเป็นผู้นำทั้งสองไปพบ Phlip Haolim Sr, Haolim ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ตอนนี้ไว้ว่า

Lim Hong Bu ได้พูดเกี่ยวกับการจัดตั้งพรรคการเมือง.....ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เสนอเรื่องนี้ ผมก็คิดจะจัดตั้งองค์การที่คล้ายคลึงกันอยู่แล้ว.....แต่ผมบอก Hong Bu อย่างหนึ่งว่าเราต้องอยู่ในเครือจักรภพ มิฉะนั้นเราอาจจะไม่ได้รับความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจ.....เมื่อ Hong Bu ฟังแล้วได้กล่าวว่า ทำไม่จะต้องไปตั้งพรรคการเมืองอื่นอีก เราจะให้คุณเป็นประธานของ MDU ผมก็ได้เข้าร่วมตั้งแต่นั้นมา²⁶

สำหรับผู้นำคนอื่น ๆ ก็ได้รับการชักชวนผ่านคนรู้จักเช่นเดียวกัน De Cruz กล่าวถึงบุคคลที่ร่วมก่อตั้ง MDU ว่า Hong Bu และ Wu เป็นคนเริ่มต้นที่แท้จริง เขาไปหา Kean Chye Phil Haolim แล้วจึงมาพบกับผม จากนั้นผมก็ติดต่อ John Eber เข้าร่วมด้วย”²⁷

พรรค MDU แสดงตนเองว่ามีใช้พรรคการเมือง “กลุ่มนิยม” (non-communal political party) โดยการเปิดรับสมาชิกทุกเชื้อชาติ และยินยอมให้มีการเป็นสมาชิกซ้อนหมายถึงเป็นสมาชิกของ MDU และพรรคการเมืองอื่นอีกได้ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ผู้นำของพรรคยังต้องการให้พรรค MDU เป็น “พรรคเปิด” ในแง่ของอุดมการณ์รวมกัน Lim Hong Bu อธิบายถึง MDU ว่าเป็น “แนวร่วมแห่งมาลาया” ซึ่ง “คอมมิวนิสต์และอนุรักษนิยมก็จะได้รับการต้อนรับเสมอกัน”²⁸ และ “คุณสมบัติที่ MDU ต้องการจากบุคคลและองค์กรที่จะเข้าร่วมด้วยก็เป็นเพียงความเต็มใจที่จะต่อสู้เพื่อการปกครองตนเองตามแบบประชาธิปไตย”²⁹ สำหรับคำว่า “แนวร่วม” (United Front) ในแง่ที่หมายถึง พันธมิตรระหว่างผู้ที่มีจุดยืนร่วมกัน เป็นความคิดที่รู้จักกันแพร่หลายในมาลาया และไม่ก่อให้เกิดปฏิกิริยา แต่สิ่งที่ทำให้กลุ่มผู้ปกครองและ “ฝ่ายขวา” รวมทั้งผู้นำใน MDU บางส่วนเกิดความกังวลต่อลักษณะแนวร่วมดังกล่าวก็เนื่องจากเกรงว่า แนวร่วมนั้นจะเป็นเครื่องมือสำหรับอุดมการณ์ที่แท้จริง นั่นคือ การเข้าแทรกแซงของคอมมิวนิสต์ตามยุทธวิธี “แนวร่วมจากข้างบน” (United front from above) ซึ่งองค์การคอมมิวนิสต์สากลเคยสนับสนุนให้ใช้ระหว่าง ค.ศ.1920-1927 โดยเป็นที่ตกลงกันระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์ แห่งประเทศจีน และ ดร.ซุน ยัต เซ็น อนุญาตให้คอมมิวนิสต์จัดตั้งกลุ่มทำงานข้างในพรรคก๊กมินตั๋งอีกทีหนึ่ง ในมาลาयाเองคอมมิวนิสต์ก็เคยเข้าแทรกแซงในพรรค ก๊กมินตั๋งแห่งมาลาયાมาแล้วในทศวรรษ 1920 ก่อนที่จะมี

การแยกตัวเป็นทางการเมืองของทั้งสองกลุ่ม

ข้อสงสัยดังกล่าวนี้ได้ว่ามีรากฐานใกล้เคียงกับความเป็นจริงพิจารณาจากด้าน MCP จะพบว่า การเข้าแทรกแซงในพรรค MDU เป็นนโยบายที่ได้รับการดำเนินงานอย่างจริงจัง และกระทำโดยวิธีเปิดเผย ได้แก่ การส่งผู้แทนของ MCP เข้าร่วมคณะกรรมการบริหารระดับต่าง ๆ ของ MDU และการกระทำใต้ดิน ซึ่งหมายถึง การส่งบุคคลที่เป็นคอมมิวนิสต์หรือสนับสนุนคอมมิวนิสต์ เข้าเป็นสมาชิก MDU โดยไม่แสดงตัว ในช่วง 2 เดือนแรกของปี ค.ศ.1948 ตัวแทนของ MCP ตามรัฐต่าง ๆ เข้าร่วมมือในการตั้งสาขาของพรรค MDU และเข้าร่วมในคณะกรรมการบริหารของสาขาทุกสาขา³⁰ นอกจากนี้ พรรค “บริวาร” ของ MCP ก็ยังส่งตัวแทนเข้าร่วมกับ MDU ก็เป็นจำนวนมาก เช่นตัวแทนจาก กลุ่มสหภาพกรรมกรพรรค New Democratic Youth League และพรรค Women’s Association เป็นต้น สำหรับคอมมิวนิสต์ที่เข้าร่วมเป็นสมาชิก MDU อย่างเงียบ ๆ นั้น Philip Haolim กล่าวว่า เชื่อแน่อนว่ามีพวกคอมมิวนิสต์จำนวนมากในจำนวนสมาชิกของ MDU แต่ผมไม่ได้เป็นคนอ่านใจคนได้เสีย ไม่ทราบว่าเป็นใครบ้าง³¹ อย่างไรก็ตามแม้แต่ในผู้ก่อตั้งเช่น Lim Hong Bu และ Quok Peng Cheng ต่างก็เป็นที่รู้กันว่าฝึกฝึคอมมิวนิสต์³² R.Balan กล่าวว่า MCP ได้ตัดสินใจที่จะเข้าแทรกแซงในองค์การที่ไม่ใช่คอมมิวนิสต์เช่น MDU มาตั้งแต่ก่อนสงครามจะสิ้นสุดลง สมาชิก MCP ได้รับคำสั่งให้เข้าร่วมกับองค์การต่าง ๆ ในฐานะส่วนตัวไม่ใช่สมาชิก MCP³³

การเข้าร่วมในพรรค MDU ของสมาชิก MCP ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างผู้นำทั้งสองกลุ่ม ซึ่งชี้ให้เห็นว่า จุดยืนร่วมในการเรียกร้องเอกราชไม่เพียงพอที่จะลดเลือนความแตกต่างในความคิดเห็นพื้นฐานอื่น ๆ และเป็นเครื่องสนับสนุนความเห็นที่ว่า พรรค-

MDU โดยเนื้อแท้แล้วไม่ใช่คอมมิวนิสต์ ตัวอย่างที่ดีที่สุดได้แก่ความขัดแย้งระหว่าง Phi Lip Haolim กับ Wu Tien Wang ซึ่งฝ่ายแรกได้กล่าวไว้ว่า

ครั้งหนึ่ง Wn ทำให้เกิดความอึดอัดอย่างมากในการประชุมเมื่อเขากล่าวว่าเราจะต้องกำจัดการปกครองของอังกฤษโดยทันทีและวางรากฐานการปกครองแบบคอมมิวนิสต์แทนที่ เขาพูดในลักษณะที่ก้าวร้าวมาก ผมไม่เห็นด้วยกับเขา ผมกล่าวว่านี่ไม่ใช่ทัศนคติที่ถูกต้อง เราต้องการการปกครองตนเอง ไม่ใช่การเปลี่ยนเจ้านาย³⁴

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้สมาชิก MDU ไม่พอใจต่อการเข้าร่วมของ MCP ได้แก่การที่ MDU ต้องตกเป็นเป้าหมายของการโจมตีของคอมมิวนิสต์ของฝ่ายรัฐบาล ตัวอย่างเช่นในรายงานของคณะผู้ปกครองทหารของอังกฤษกล่าวเชื่อมโยงจุดมุ่งหมายของ MDU กับ MCP ว่า

ในเดือนธันวาคม มืองค์การทางการเมืองเรียกตัวเองว่า สหภาพประชาธิปไตยมาลายา เกิดขึ้น ในระยะแรกจุดมุ่งหมายขององค์การได้แก่ความต้องการการปกครองตนเองให้แก่มาลายาผ่านทาง การปฏิรูปโดยสันติวิธี แต่หลังจากเวลาผ่านไปสามารถมองเห็นชัดเจนว่าองค์การนี้อยู่ภายใต้การครอบคลุมของคอมมิวนิสต์และจุดมุ่งหมายที่แท้จริงก็เพื่อจะเข้าควบคุม องค์การสมาชิกอื่น ๆ ที่จะใช้เป็นฉากหน้าต่อกลุ่มผู้ปกครองได้³⁵

เพื่อที่จะขจัดข้อกล่าวหาดังนี้ สมาชิก MDU จึงขอให้ตัวแทนจาก MCP ต่าง ๆ ถอนตัวออกจากพรรคการจับไล่สมาชิก MCP เริ่มขึ้นในเดือนเมษายนที่ปีนังเป็นแห่งแรกและสิ้นสุดในเดือนมิถุนายน 1946 การขับไล่ดังกล่าวมีผลกระทบต่อ MDU โดยตรง เนื่องจากฐานกำลังมวลชนที่ขึ้นอยู่กับองค์การคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ถูกถอนออกไปด้วย ซึ่งทำให้

● พรรคสหภาพประชาธิปไตยมาลายา : ความเคลื่อนไหวทางการเมืองของกลุ่ม "ปัญญาชน"

MDU หลายสาขาต้องสลายตัว ยกเว้นสาขาใหญ่ที่สิงคโปร์ และเปรัก อย่างไรก็ตาม การขับไล่ผู้แทน MCP ออกจากพรรค MDU ก็มีได้หมายความว่าอิทธิพลของ MCP จะหมดไปเนื่องจากยังมีสมาชิก "ใต้ดิน" อีกเป็นจำนวนมากที่คงเป็นสมาชิก MDU และหลายคนเป็นผู้นำที่สำคัญในพรรค ตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นการแยกตัวของ MDU ออกจากอิทธิพลของ MCP เป็นไปได้เพียงชั่วคราว การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองที่เกิดขึ้นในระยะ 6 เดือนต่อมา ซึ่งได้แก่การยกเลิกโครงการจัดตั้งสหภาพมาลายัน และออกประกาศใช้รัฐธรรมนูญสหพันธ์รัฐมาลายา (Federation of Malaya constitution) ทำให้ MDU และ MCP กลับมาร่วมมือกันใหม่โดยผ่านทางขบวนการ AMCA-PUTERA ดังจะได้อีกกล่าวถึงต่อไป

ปัญหาสุดท้ายที่ต้องการคำตอบในตอนนี้นี้ก็คือ ถ้ากลุ่มปัญญาชนใน MDU โดยพื้นฐานแล้วไม่ได้เป็นคอมมิวนิสต์ อะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้ยอมรับความสนับสนุนจาก MCP และในทางกลับกัน ทำไม MCP จึงต้องสนับสนุนให้มีการจัดตั้งแนวร่วมดังกล่าว แทนที่จะพยายามชักชวนปัญญาชน เข้าร่วมกับพรรค MCP โดยตรง

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความร่วมมือระหว่าง MDU และ MCP ที่สำคัญที่สุดได้แก่ การขาดฐานกำลัง (mass support) ของ MDU ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่สำคัญมากของกลุ่มปัญญาชน ทั้งนี้เนื่องจากภูมิหลังทางการศึกษาและแบบแผนการใช้ชีวิตแบบตะวันตก มักจะทำให้เกิดช่องว่างระหว่างผู้นำปัญญาชนและมวลชน หลังสงครามโลกครั้งที่สอง MCP เป็นพรรคการเมืองที่ฐานกำลังที่ไม่ใช่ชาวมลายูไว้มากที่สุด โดยเฉพาะสหภาพกรรมกร อาจกล่าวได้ว่าไม่มีองค์การทางการเมืองที่มีนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจสังคมใด ๆ ที่จะจัดตั้งได้สำเร็จโดยไม่เป็นพันธมิตรกับ MCP และได้รับการสนับสนุนจากฐานกำลังที่ MCP มีอยู่ ประการที่สองการร่วมมือเกิดขึ้นได้โดยการเน้นจุดยืนร่วมในเรื่องชาตินิยมและต่อต้าน

จักรวรรดินิยม ซึ่งพรรค MCP มีข้อได้เปรียบตรงที่มีองค์การที่แข็งแกร่งและเป็นระเบียบและมีผลงานในการต่อต้านญี่ปุ่นมาแล้ว เหตุผลประการสุดท้ายซึ่งอาจมองเห็นไม่ชัดนักแต่ก็มีความสำคัญไม่น้อยได้แก่ การที่มีผู้ฝึกฝึคอมมิวนิสต์อยู่ในกลุ่มผู้นำ MDU และได้ทำงานอย่างหนักเพื่อให้เกิดความร่วมมือของทั้งสองพรรค ตัวอย่างเช่น Lim Hong Bu ซึ่งเป็นผู้ผลักดันให้ผู้แทน MCP สามารถเข้าร่วมในคณะกรรมการบริหารของ MDU ทุกสาขาและยังเป็นผู้สนับสนุนโครงการของ MCP ในนามของ MDU อีกด้วย³⁶ โดยที่ Hong Bu เป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้ง และรู้จักใกล้ชิดกับผู้นำคนอื่น ๆ ทำให้แรงสนับสนุน MCP มีน้ำหนักและระบอบข้อวิพากษ์วิจารณ์ที่อาจมีขึ้นอย่างน้อยก็ในระยะแรก

เช่นเดียวกับการขาดฐานกำลังเป็นปัญหาของกลุ่มปัญญาชน การขาดผู้นำที่มาจากกลุ่มปัญญาชนก็เป็นปัญหาสำคัญของ MCP ผู้นำ MCP ส่วนใหญ่ เป็นผู้ที่มีการศึกษาอยู่ในเกณฑ์มัธยมหรือต่ำกว่า และเป็นการศึกษาพื้นเมือง เท่าที่ผ่านมาก็เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้ MCP ไม่เคยเต็มใจต้อนรับสมาชิกที่เป็น “ปัญญาชน” โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกที่ได้รับการศึกษาตามแบบตะวันตก อย่างไรก็ตาม ผู้นำ MCP เริ่มตระหนักว่าพรรคจำเป็นต้องดึงพวกปัญญาชนเข้าร่วมงาน เพราะการศึกษาของกลุ่มนี้จะทำให้สามารถศึกษางานเขียนของคอมมิวนิสต์ได้กว้างขวางขึ้น และทำให้พรรคเข้าไปมีอิทธิพลในสังคมระดับสูงขึ้น นอกจากนี้ ยังเป็นที่หวังว่าการใช้ผู้นำปัญญาชนจะทำให้การโฆษณาชวนเชื่อได้ผลกว้างไกลขึ้น นั่นคือ บุคคลที่ปกปิดไม่ยอมรับลัทธิคอมมิวนิสต์โดยตรงก็อาจจะยอมรับการเผยแพร่ที่อยู่ในรูปแบบของงานของกลุ่ม ปัญญาชนถึงกระนั้น ผู้นำ MCP ก็ยังลังเลใจที่จะรับกลุ่มปัญญาชนเข้าร่วมในพรรค ทั้งนี้เพราะ

สหาย มา เซ ตุง สอนเราว่า กลุ่มปัญญาชนนี้ค่อนข้างจะฝืนเพื่อง เขามักจะ

เห็นแต่อนาคตที่สดใสแต่ลังเลใจที่จะเผชิญความเป็นจริงหรือทำงานหนัก เขาไม่สามารถจะนำการปฏิวัติ ดังนั้นปัญญาชนเป็นได้เพียงพันธมิตรในแนวร่วมเพื่อการปฏิวัติ ซึ่งเราจะต้องกำกับและชี้นำเขาไปในทิศทางของการต่อสู้³⁷

ดังนั้น MCP จึงวางนโยบาย “แนวร่วม” เพื่อสร้างพันธมิตรกับพรรคการเมืองของผู้นำปัญญาชนแทนที่จะรับเข้าเป็นสมาชิกโดยตรงของพรรค

พรรค MDU กับทัศนคติทางการเมืองและสังคม

เมื่อได้แสดงให้เห็นแล้วว่าความสัมพันธ์ระหว่าง MDU และ MCP อยู่ในฐานะ “พันธมิตร” มากกว่า “บริวาร” สิ่งที่จะต้องให้ความสนใจต่อไปคือความต้องการพื้นฐานของพรรค ซึ่งสะท้อนให้เห็นทัศนคติของกลุ่มผู้นำปัญญาชนที่มีต่อปัญหามันเมือง เราจะพบว่าจุดมุ่งหมายที่เด่นที่สุดของพรรค MDU คือความเป็นเอกราชของมาลายา ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นผลสะท้อนจากความรู้สึกต่อต้านจักรวรรดินิยม ผู้นำของ MDU ได้พยายามอธิบายถึงผลร้ายของจักรวรรดินิยมอยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่นในการมองปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติ ผู้นำของ MDU กล่าวว่าปัญหาเชื้อชาติในมาลายาเป็นผลส่วนหนึ่งของจักรวรรดินิยม ซึ่งทำให้เกิดความไม่เสมอภาคขึ้นในระหว่างเศรษฐกิจจากชนบทและเศรษฐกิจในระดับเมือง เพราะฉะนั้นความไม่พอใจของชาวมลายูต่อคนต่างด้าวจึงเกิดขึ้นเพราะฝ่ายหลังทำหน้าที่เป็นตัวกลางระหว่างชาวมลายูและนายทุนตะวันตกซึ่งเข้ามามีอิทธิพลและหาผลประโยชน์จากเศรษฐกิจของมาลายา การแก้ไขในเรื่องนี้จึงทำได้โดยการมีเอกราชด้านการเมือง และกำจัดการครอบงำทางเศรษฐกิจของตะวันตกให้หมดไป จากนั้นจึงแก้ไขความไม่เสมอภาคระหว่างสังคมเมืองและชนบท ซึ่งเท่ากับขจัดช่องว่างทางเศรษฐกิจระหว่างกลุ่มชนต่างเชื้อชาติ

โดยการวางโครงการพัฒนาชนบท และการจัดตั้งสหกรณ์การเกษตรเป็นต้น³⁸

ความพยายามที่จะต่อต้านการกลับมาปกครองของจักรวรรดินิยมเป็นสาเหตุให้ผู้นำของ MDU มักจะกล่าวโทษอังกฤษว่าเป็นผู้ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ในมาลายาอยู่เสมอ ทั้งนี้ทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบโต้และทำให้ประชาชนบางส่วนมอง MDU ว่าเป็นผู้พยายามทำให้เกิดความยุ่งยาก ครั้งหนึ่งผู้นำของ MDU ได้กล่าวโจมตีนโยบายฝึกฝึมาเลย์ของอังกฤษว่าเป็นนโยบายที่ไม่ได้วางขึ้นเพื่อชาวมลายูอย่างแท้จริง แต่เพื่อคัดดวงผลประโยชน์จากความโง่เขลา³⁹ ข้อกล่าวหาเช่นนี้ทำให้มีการโต้แย้งเกิดขึ้นผ่านหน้าหนังสือพิมพ์ Straits Times โดย Straits Times กล่าวหาพรรค MDU ว่าต่อต้านอังกฤษและจงใจก่อให้เกิดความเกลียดชังระหว่างเชื้อชาติโดยยุยงชาวมลายูว่าอังกฤษไม่มีความจริงใจ⁴⁰ การโต้แย้งดำเนินอยู่เป็นเวลาหลายสัปดาห์จนกระทั่งในที่สุด John Eber เขียนจดหมาย 2 ฉบับปฏิเสธว่า MDU มิได้ต่อต้านชาวอังกฤษเพราะความเกลียดชังด้านเชื้อชาติ แต่ต่อต้านการเข้ามาวางรากฐานในการปกครองอาณานิคมของอังกฤษในมาลายาเท่านั้น⁴¹

คำกล่าวของ Eber ตรงกับจุดมุ่งหมายที่พรรค MDU แสดงไว้ในแนวนโยบายเมื่อแรกตั้ง MDU ได้เสนอข้อเรียกร้องทางการเมืองได้แก่

1. การปกครองตนเองสำหรับมาลายาภายใต้เครือจักรภพ
2. การจัดตั้งสภานิติบัญญัติซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการเลือกตั้งทั้งหมด
3. ให้สิทธิการเลือกตั้งแก่พลเมืองอายุเกิน 21 ปี ทุกเชื้อชาติ เพศ ศาสนา และฐานะ
4. ให้ความเสมอภาคในการเข้าทำงานและยกเลิกนโยบายกีดกันผิว นอกจากนี้ยังมีข้อเรียกร้องให้มีมาตรการปฏิรูปสังคมด้านต่าง ๆ เช่น ปฏิรูป การศึกษา การสังคม สงเคราะห์ ปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพ

และให้เสรีภาพในการพูด เขียน พิมพ์ และจัดตั้งองค์กร⁴² เป็นที่น่าสังเกตว่าจุดมุ่งหมายของ MDU ดังกล่าวเป็นข้อเรียกร้องที่มีลักษณะ “ก้าวร้าว” หรือ “รุนแรง” เกินไปแต่อย่างใด และถึงแม้จะมีข้อเรียกร้องให้มีการปกครองตนเอง ก็มีได้ปฏิเสธการร่วมมือกับ อังกฤษโดยมีข้อเสนอให้มีการปกครองตนเองภายใต้เครือจักรภพ ตามความเป็นจริง พรรค MDU ได้แสดงเจตจำนงมาโดยตลอดที่จะทำการปฏิรูปการปกครองอย่างสันติวิธี และได้แสดงความพอใจต่อโครงการสหภาพมาลายันส่วนใหญ่ แม้ว่าวิจารณ์รายละเอียดบางประการ ซึ่ง MDU เห็นว่าไม่เป็นประชาธิปไตย หรือไม่เป็นแนวทางที่จะไปสู่เอกราชโดยแท้จริง ฉะนั้นการโจมตีจักรวรรดินิยมอังกฤษ ซึ่งเริ่มมีมากขึ้นหลังจากที่อังกฤษล้มเลิกโครงการจัดตั้งสหภาพมาลายันแล้ว จึงเป็นการแสดงออกซึ่งความผิดหวังมากกว่าจะเป็นการสะท้อนความเกลียดชังที่ฝังรากลึก

นอกเหนือจากเรื่องเอกราช พรรค MDU ยังมีทัศนคติที่แน่วแน่เกี่ยวกับการวางรากฐานสังคมให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน การแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งทางเชื้อชาตินั้น ผู้นำ MDU เห็นว่า ขึ้นอยู่กับการสร้างความรู้สึกของความเป็น “มาลายัน” ซึ่งทุกคนควรจะยึดถือเหมือนกันหมดไม่ว่าจะเป็นชนชาติใด กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คนทุกเชื้อชาติในมาลายาจะต้องพยายามละทิ้งความรู้สึกที่ว่าตนเองเป็นมาเลย์ จีน หรือ อินเดีย เพื่อพัฒนาความคิดที่ว่าทุกคนเป็นคน “มาลายัน” ขึ้นแทนที่ ชาติหรือประเทศที่จะเป็นเอกราชก็จะเป็นประเทศมาลายาของชาวมลายันทุกคน มิใช่ประเทศของชาวมาเลย์ หรือ ผู้หนึ่งผู้ใด ทัศนคติในเรื่องนี้สะท้อนให้เห็นได้จากข้อวิจารณ์ของผู้นำ MDU ต่อโครงการจัดตั้งสหภาพมาลายันในส่วนที่เป็นบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิการเป็นพลเมือง (citizenship) ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า บทบัญญัติดังกล่าวให้สิทธิการเป็นพลเมืองแก่ชาวต่างชาติโดยเสรีซึ่ง

ก็ควรจะทำให้ผู้นำ MDU พอใจ แต่ผู้นำ MDU ยังชี้ให้เห็นต่อไปว่า ข้อบกพร่องของบทบัญญัตินั้นอยู่ที่ไม่ได้ให้คำจำกัดความของความเป็นมาลายันอย่างเด่นชัด ซึ่งเป็นสาเหตุให้คนในปีนังและมะละกา ซึ่งแต่เดิมเป็นคนได้อารักขาของอังกฤษ (British Subjects) ก็อาจฐานะเดิมไว้ในขณะที่มาถือสัญชาติของสหภาพมาลายันได้อีก ปัญหาเช่นเดียวกันเกิดขึ้นกับชาวจีนซึ่งถือสัญชาติจีนอยู่แล้ว MDU ได้วิจารณ์ว่า

การให้ถือสัญชาติคนได้อารักขาอังกฤษไว้ตามเดิม จะช่วยทำให้คนปีนังและมะละกาคัดสินใจในการเข้าถือสัญชาติมาลายัน ได้อย่างไรก็ยังเป็นที่สงสัยอยู่ โดยเฉพาะในขณะนี้ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการถือสัญชาติ 2 สัญชาติของชาวจีนอยู่แล้ว ข้อเสนอดังกล่าวจะเพิ่มความสับสนมากขึ้นโดยการตั้งสัญชาติที่สามได้แก่ มาลายัน อังกฤษ และ สัญชาติจีน⁴³

พรรค MDU เสนอว่า การสร้างความรู้สึกชาตินิยม “มาลายัน” ที่แท้จริงนั้นต้องกระทำโดยการมีเอกราชและประชาธิปไตย ซึ่งประชาชนของประเทศมีสิทธิความเป็นพลเมืองที่เท่าเทียมกัน จึงจะทำให้เกิดความรู้สึกว่า คนเองเป็นเจ้าของและมีหน้าที่ต่อดินแดนนั้น เราจะสังเกตได้ว่าสิ่งหนึ่งที่ MDU ปฏิเสธคือการยอมรับว่า มาลายาเป็นประเทศของชาวมาเลย์ ทั้งนี้เนื่องจากผู้นำส่วนใหญ่ของ MDU เป็นผู้ที่เกิดใน Straits Settlements หรือในมาลายา และมีภูมิหลังที่เป็นแบบตะวันตก พวกนี้จึงไม่มีเชื้อสายกับเมืองแม่ดั้งเดิม (เช่น จีน อินเดีย ยุโรป) แต่ถือว่ามาลายาเป็นบ้านเกิดเมืองนอน (ในขณะที่เดียวกัน เขาก็ไม่มีความจงรักภักดีเป็นพิเศษกับสุลต่านมาเลย์ด้วย ดังนั้น ผู้นำ MDU จึงไม่ได้ให้ความสนใจต่อการคงอยู่ของสถาบันกษัตริย์และไม่เห็นว่าการคงอยู่ของสถาบันกษัตริย์จะเป็นผลดีต่อการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาติ Eber กล่าวว่ “การกลับสู่การปกครอง

แบบหลอก ๆ ของสุลต่าน ก็จะทำให้ชาวต่างชาติหมดโอกาสที่จะเป็นพลเมืองของประเทศอย่างดีที่สุดก็ต้องไปเป็นคนในอารักขาของอังกฤษ “.....” การปกครองตนเองในระยะยาว จึงไม่สอดคล้องกับการคงอยู่ของสถาบันกษัตริย์มาเลย์ ไม่ว่าจะยอมให้ชาวต่างชาติเข้าร่วมมีบทบาทมากแค่ไหนก็ตาม”⁴⁴ พรรค MDU แสดงทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างความรู้สึกชาตินิยมไว้ว่า

ไม่มีอะไรที่จะได้จากการหันหลังให้ชาวต่างชาติ งานทางการเมืองที่สำคัญที่สุดในมาลายาคือการสร้างความรู้สึกดีต่อมาลาโยอย่างจริงจังให้แก่คนทุกเชื้อชาติ โดยการทำให้คนมาเลย์เกิดความรู้สึกรักชาติ มากกว่าจงรักภักดีต่อสุลต่าน ในฐานะที่เป็นสัญลักษณ์ของประวัติศาสตร์ชนชาติและจารีตประเพณี และทำให้ชาวมาเลย์เข้าใจถึงสถานะของเขว่าเป็นคนมาลายัน นอกจากนั้น จะต้องพยายามดึงชาวต่างชาติมาจากความรู้สึกกลัวหาบ้านเกิดเมืองนอนของบรรพบุรุษ โดยการให้รากฐานที่จะสร้างความจงรักภักดีที่แท้จริงแก่เขา⁴⁵ (ได้แก่สิทธิความเป็นพลเมือง และความเสมอภาค เป็นต้น ผู้เขียน)

แม้เราจะต้องยอมรับว่า ทัศนคติเช่นของ Eber นี้จะเป็นไปได้ยากในสถานการณ์ที่เป็นอยู่ในมาลายา และในแง่ของจิตวิทยาของบุคคล แต่ในแง่ของความน่าจะเป็นในการสร้างชาติที่เป็นเอกภาพมั่นคง ทัศนคติดังกล่าวก็เป็นสิ่งที่ปฏิเสธไม่ได้เช่นกัน

พรรค MDU และความเคลื่อนไหวทางการเมืองระหว่างค.ศ. 1946-1948

การจัดตั้งสหภาพมาลายันก่อให้เกิดปฏิกิริยาคัดค้านจากชาวมาเลย์อย่างเกินกว่าที่จะมีใครคาดคิด พรรค UMNO โดยการนำของ Dato Onn bin Jaffar สามารถปลุกระดมมวลชนมาเลย์เข้าร่วมการคัดค้านโครงการ

ได้อย่างมากมาย จนในที่สุดได้มีการแสดงออกในรูปของการบอยคอตพิธีจัดตั้งรัฐบาลสหภาพมาลายันในวันที่ 1 เมษายน 1946 โดยข้าราชการชาวมาเลย์ ผู้นำ และแม้แต่สุลต่านต่างพร้อมใจกันถอนตัวไม่เข้าร่วมพิธี⁴⁶ ซึ่งเท่ากับชี้ให้เห็นว่าการปกครองตามแบบสหภาพมาลายันจะไม่ได้รับความร่วมมือจากชาวมาเลย์ และจะต้องล้มเหลวในที่สุด ข้อคัดค้านของชาวมาเลย์ต่อโครงการสหภาพมาลายันตั้งอยู่บนสิ่งที่ UMNO เรียกว่า การโอนอำนาจอธิปไตยเหนือรัฐมาลายาจากสุลต่านไปสู่อังกฤษอย่างไม่ถูกต้องตามกฎหมาย⁴⁷ เท่ากับเป็นการเข้าครอบครองมาลายาเป็นอาณานิคม ข้อกล่าวหาเช่นนี้มีผลในการเรียกร้องความสนใจและเห็นใจมาก โดยเฉพาะขณะนั้นเป็นระยะที่มีการเรียกร้องเอกราชทั่วไปในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นอกจากนี้ การคัดค้านดังกล่าวยังเป็นยุทธวิธีที่เลิศเนื่องจากถ้าสามารถยกเลิกโครงการจัดตั้งสหภาพมาลายันได้ ก็เท่ากับว่าอังกฤษยอมรับในอำนาจอธิปไตยเหนือมาลายาของสุลต่านมาเลย์ และยอมรับว่ามาลายาเป็นประเทศของชาวมาเลย์ตามรัฐธรรมนูญ สิ่งนี้จะทำให้ชาวมาเลย์มีข้ออ้างในการสงวนสิทธิพิเศษทางการเมือง และจำกัดการผ่อนผันต่าง ๆ แก่ชาวต่างชาติได้ การปฏิรูปการปกครองที่จะเกิดขึ้นก็จะเป็นการต่อรองระหว่างผู้นำมาเลย์กับอังกฤษ ผู้นำ UMNO ให้เหตุผลในการยึดถือหลักการดังกล่าวโดยเน้นว่าการสงวนสิทธิพิเศษทางการเมืองเป็นการกระทำเพื่อป้องกันมิให้ชาวมาเลย์ถูกกลืนชาติโดยคนต่างด้าวซึ่งมีข้อได้เปรียบทางเศรษฐกิจอยู่แล้ว และจะสงวนสิทธิต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาที่ชาวมาเลย์มีความทัดเทียมทางเศรษฐกิจและสังคม⁴⁸

เราได้กล่าวแล้วว่า ชนชาติอื่น ๆ ในมาลายาส่วนใหญ่ไม่ได้แสดงความคิดเห็นหรือสนับสนุนโครงการสหภาพมาลายันเท่าที่ควร ปฏิกริยาชาวต่างชาติต่อการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองมีความแตกต่างกัน นับตั้งแต่

การวางเฉย การงดเว้นไม่แสดงความคิดเห็น ด้วยเกรงว่าจะทำให้เกิดความขัดแย้งด้านเชื้อชาติลูกหลาน และมีจำนวนไม่น้อยที่เห็นว่าการคัดค้านของชาวมาเลย์เป็นการกระทำที่สมควร⁴⁹ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะความฉลาดของผู้นำมาเลย์ที่เน้นให้เห็นว่าการคัดค้านของชาวมาเลย์เป็นการต่อต้านความพยายามเข้าครอบครองมาลายาเป็นอาณานิคม Dato Onn กล่าวว่า “เรื่องสำคัญที่ชาวมาเลย์คัดค้านได้แก่เรื่องการยึดดินแดน เรื่องสิทธิการเป็นพลเมืองนั้นไม่ใช่เรื่องที่ชาวมาเลย์กังวล และในความเห็นของข้าพเจ้า ได้รับการขยายให้สำคัญเกินความเป็นจริง⁵⁰ เป็นที่น่าสังเกตว่า ชนต่างชาติในมาลายาแม้แต่กลุ่มกัวหน่า และ MCP ต่างก็ไม่ได้ตระหนักเต็มที่ถึงผลกระทบจากการตื่นตัวทางการเมืองของชาวมาเลย์ต่อโครงการสหภาพมาลายัน แต่ละกลุ่มจะกังวลต่อการสร้างและส่งเสริมความมั่นคงขององค์การการเมืองของตนมากกว่าที่จะให้ความสนใจต่อโครงการสหภาพมาลายัน แม้แต่ MCP ก็ไม่มีนโยบายแน่นอนเกี่ยวกับความขัดแย้งทางการเมืองดังกล่าว พรรค MDU จะเป็นพรรคเดียวที่ให้ความสนใจกับเรื่องนี้อย่างจริงจังพอสมควร อย่างไรก็ดี แม้ว่า MDU จะยอมรับหลักการของโครงการสหภาพมาลายัน แต่ก็หวังต่อไปที่จะให้มีการแก้ไขรายละเอียดต่าง ๆ จึงมิได้ก่อให้เกิดเสียงสนับสนุนอย่างแท้จริง

แรงคัดค้านจากชาวมาเลย์ทำให้อังกฤษล้มเลิกการจัดตั้งสหภาพมาลายันในที่สุด การร่างโครงการใหม่ที่เริ่มขึ้นถือเป็นชัยชนะโดยเด็ดขาดของผู้นำมาเลย์และ UMNO เนื่องจากอังกฤษตกลงที่จะต่อรองกับผู้นำมาเลย์และ UMNO เพื่อหาโครงการที่ทั้งสองกลุ่มพอใจจะสนับสนุน จากนั้นจึงจะให้โอกาสชาวต่างชาติพิจารณาและเสนอแนะ ทั้งนี้ข้อเสนอแนะจะต้องไม่ขัดกับความต้องการของชาวมาเลย์ จนเกินไป⁵¹ โครงการใหม่นี้มีชื่อว่ารัฐธรรมนูญการจัดตั้งสหพันธ์รัฐมาลายา (Federation of Malaya Constitution) ซึ่งสะท้อนแนวนโยบายฝักใฝ่มาเลย์ รัฐธรรมนูญเสนอการรวมรัฐมาลายาทั้งเก้า และปีนัง มะละกา เข้าเป็นสหพันธ์ปกครองโดยรัฐบาลกลางซึ่งในระยะแรกอังกฤษจะยังมีอิทธิพลและอำนาจควบคุมอยู่ แต่ในขณะเดียวกันรัฐมาเลย์แต่ละรัฐก็คงความเป็นตัวของตัวเองบางส่วนอยู่ได้เช่นในการออกกฎหมายท้องถิ่นเป็นต้น มีการยอมรับสถานะของสุลต่านว่าเป็นกษัตริย์ของสหพันธ์ภายใต้รัฐธรรมนูญ และมีการสงวนสิทธิพิเศษแก่ชาวมาเลย์โดยจำกัดสิทธิการถือสัญชาติจนกระทั่งชาวต่างชาติจำนวนไม่เกินร้อยละ 10-15 เท่านั้นที่จะสามารถถือสัญชาติของสหพันธ์ได้⁵² โครงการสหพันธ์รัฐบาลมาลายานี้ทำความไม่พอใจให้แก่ชาวต่างชาติอย่างมาก อย่างไรก็ตามในการตอบโต้ต่อการเปลี่ยนแปลง ชาวต่างชาติก็ยังมีได้

แสดงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยที่ชาวจีนอนุรักษนิยม เช่น พ่อค้านักธุรกิจ ตกใจที่จะเสนอชื่อเรียกร้องผ่านคณะกรรมการพิจารณาที่อังกฤษตั้งขึ้น ในขณะที่กลุ่มชาตินิยมหัวรุนแรง เช่น MDU และ MCP เลือกที่จะแสดงการคัดค้านต่อโครงการอย่างเปิดเผย ทั้งนี้จึงทำให้การต่อต้านปราศจากน้ำหนัก

เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าว ผู้นำต่าง ๆ ขององค์การทางการเมืองที่ต่อต้านโครงการสหพันธ์รัฐมาลายาจึงได้ดำริที่จะจัดตั้งขบวนการต่อต้านที่เป็นแนวร่วมขึ้น ในเรื่องนี้มีความเห็นขัดแย้งเกี่ยวกับผู้ที่เป็แรงผลักดันในการก่อตั้งแนวร่วม แต่เมื่อพิจารณาจากหลักฐานต่าง ๆ ประกอบกันแล้วจะบ่งชี้ว่า MCP เป็นพันธมิตรที่สำคัญในระยะเริ่มแรก⁵³ อย่างไรก็ตามหลังจากแนวร่วมดังกล่าวได้รับการจัดตั้งขึ้นโดยใช้ชื่อว่า Council of Joint Action หรือ CJA ก็ปรากฏว่าพรรค MDU ได้ทำหน้าที่เป็นผู้นำที่สำคัญทั้งในฐานะผู้ประสานงานระหว่างพรรคและองค์การทางการเมืองในแนวร่วม และในฐานะโฆษกของขบวนการด้วย แม้แต่ MCP เองก็ตระหนักดีว่าพรรค MDU เป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะทำหน้าที่ดังกล่าวมากที่สุด⁵⁴ ทั้งนี้เนื่องจากแนวร่วม CJA นี้จะต้องพยายามหาเสียงสนับสนุนทั้งในกลุ่มที่ควบคุมโดยคอมมิวนิสต์และทั้งกลุ่มขวาโดยเฉพาะสมาคมพ่อค้าจีน ความร่วมมือดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ยากมากถ้า MCP เข้าควบคุมแนวร่วมโดยตรง เพราะความระแวงของผู้นำอนุรักษนิยมจีนต่อคอมมิวนิสต์มีมาก ดังที่จะพิสูจน์ให้เห็นในเหตุการณ์ต่อมา เพื่อที่จะช่วยให้เกิดการประสานงานระหว่างฝ่าย “ซ้าย” และ “ขวา” MDU จึงได้เชิญ Tan Cheng Lock อดีตสมาชิกสภานิติบัญญัติของ Straits Settlement ถึง 15 ปี ผู้นำอิสระชาวจีนที่มีชื่อเสียงและมีความคิดกว้างไกล เข้าเป็นประธานของแนวร่วม โดยมี Gerald De Cruz เป็นเลขานุการ และ John Eber เป็นผู้ประสานงานที่สิงคโปร์

แนวร่วม CJA ประสบปัญหาในการประสานความเข้าใจและผลประโยชน์ของพรรคการเมืองที่มีภูมิหลังและจุดมุ่งหมายที่แตกต่างกันตั้งแต่เริ่มตั้งประการแรก สมาคมหอการค้าจีน ทั้งที่ในสิงคโปร์และมาลายาตัดสินใจที่จะไม่เข้าร่วมกับแนวร่วมแม้ว่า Tan Kah Kee ผู้นำของสมาคมจะรับเป็นสมาชิกก็ตาม สิ่งที่จะต้องอธิบายในตอนนี้นี้ก็คือ ตามหลักของแนวร่วม CJA สมาชิกแต่ละพรรคหรือองค์การจะออกเสียงได้เพียง 1 เสียงไม่ว่าจะมีจำนวนสมาชิกมากน้อยเพียงไรก็ตาม ในสถานการณ์เช่นนี้จึงเป็นไปได้ที่สมาคมหอการค้าจีนจะยอมเข้าร่วมกับขบวนการซึ่งจะมีเสียงข้างมากมาจากกลุ่มพรรคและองค์กรที่ควบคุมโดยคอมมิวนิสต์⁵⁵ การตัดสินใจไม่เข้าร่วมของสมาคมหอการค้าจีนยิ่งทำให้ CJA ต้องพึ่งพารัฐสนับสนุนจากองค์การเครือ MCP มากขึ้น โดยเฉพาะสหภาพกรรมกร Eber ได้ตั้งข้อสังเกตกับ Tan Cheng-Lock ประการหนึ่งว่า

ให้ช่วยดูว่าผู้แทนของ สหภาพกรรมกรมีโอกาสแสดงความคิดเห็นและได้รับฟังอย่างคึกคักความสนใจและนับถือ สหภาพกรรมกรมีสิทธิออกเสียงเพียงเสียงเดียว แม้ว่าสมาชิกทั้งหมดจะเกินกว่าครึ่งหนึ่งของสมาชิก CJA เขาให้ความร่วมมืออย่างดีมากในการลงมติให้ถือสิทธิออกเสียงเพียงเสียงเดียว จึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะทำให้คะแนนเสียงของสหภาพกรรมกรมีน้ำหนัก เนื่องจากสมาชิกของเรามีประมาณเกือบ 300,000 คน⁵⁶

ความแตกแยกประการที่สองมาจาก ผู้นำ MNP⁵⁷ ซึ่งเชื่อว่าลาออกจากแนวร่วมถ้า MNP มิได้รับเลือกเป็นประธาน ในฐานะที่เป็นพรรคการเมืองที่อ้างว่าเป็นตัวแทนของชาวมาเลย์ MNP ตกอยู่ในภาวะที่ลำบากเมื่อเข้าร่วมกับ CJA เนื่องจากถูก UMNO กล่าวหาว่าทรยศหักหลังชาวมาเลย์ไปเข้ากับแนวร่วมที่ส่วนใหญ่เป็นชาวต่างประเทศ MNP เข้าร่วม

กับ CJA เพราะไม่พอใจที่ UMNO ได้เป็นพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียวที่เป็นตัวแทนเชื้อเจรจา กับอังกฤษ แต่การเข้าร่วมดังกล่าวยังทำให้เสียงสนับสนุน MNP ซึ่งน้อยอยู่แล้วยิ่งลดลง MNP จึงพยายามแก้ไขโดยแสดงว่าตนเองอยู่ในแนวร่วมในตำแหน่งที่มีอิทธิพลต่อการวางนโยบายและสามารถปกป้องผลประโยชน์ของชาวมาเลย์ได้ อย่างไรก็ตามข้อเรียกร้องดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับของผู้นำ MDU ซึ่งมีความเห็นว่า ประธานที่เป็นมาเลย์จะทำให้ลักษณะพื้นฐานของความเป็นมาเลย์ของแนวร่วมเสียไป⁵⁸ ในที่สุด MNP จึงลาออกจาก CJA มาตั้งแนวร่วมในกลุ่มมาเลย์ขึ้นใหม่มีชื่อเรียกย่อ ๆ ว่า PUTERA แนวร่วมนี้ต่อมาได้เข้าเป็นพันธมิตรกับ CJA ซึ่งเปลี่ยนชื่อใหม่เป็น All-Malayan Council of Joint Action หรือ AMCJA จึงเป็นที่รู้จักกันในนามของ AMCJA-PUTERA นับเป็นเครื่องบ่งชี้อย่างหนึ่งว่าในสถานการณ์ของมาลายา ผลประโยชน์ของแต่ละกลุ่มชนยังมีความสำคัญต่อการตัดสินใจดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ อยู่มาก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีความขัดแย้งกัน แนวร่วม AMCJA-PUTERA ก็ได้สร้างผลงานซึ่งพิสูจน์ว่าการทำงานร่วมกันระหว่างกลุ่มชนต่างเชื้อชาติเป็นสิ่งที่สามารถกระทำได้ ผลงานที่สำคัญได้แก่การร่างรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน ซึ่งเป็นเสมือน “รัฐธรรมนูญเงา” ที่ใช้เปรียบเทียบกับรัฐธรรมนูญสหพันธ์รัฐมาลายา รัฐธรรมนูญฉบับประชาชนนี้หนังสือพิมพ์ Straits Times ลงความเห็นว่าเป็นผลงานของ MDU อย่างไม่ต้องสงสัย⁵⁹ แต่แท้จริงก็เป็นการทำงานร่วมกันของผู้นำ MDU และ MNP และได้พยายามถ่วงดุลภาพของผลประโยชน์ของทั้งสองฝ่าย รัฐธรรมนูญประชาชนเสนอให้มาลายาเป็นสหพันธ์รัฐที่ปกครองตนเองโดยรัฐบาลกลางประกอบด้วยคณะรัฐมนตรีและผู้แทนซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยสมบูรณ์ การให้สิทธิการถือสัญชาติตามหลักการ Jus Soli และให้สิงคโปร์รวมเข้ากับสหพันธ์ ทั้งนี้เป็นไปตามข้อเรียกร้อง

ของชาวต่างชาติ สำหรับชาวมาเลย์จะมีเงื่อนไขที่จะช่วยลดความหวาดระแวงว่าจะถูกเอาเปรียบโดยการยกสถานะของสุลต่านว่าเป็นกษัตริย์ตามกฎหมาย สิทธิในการจัดการในเรื่องที่เกี่ยวกับศาสนาและจารีตประเพณีให้การสนับสนุนเป็นพิเศษเพื่อให้ชาวมาเลย์พัฒนาตัวเองให้ก้าวหน้า และให้ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาราชการ⁶⁰ ถ้าพิจารณาตามหลักของความน่าจะเป็นแล้วจะเห็นว่า รัฐธรรมนูญฉบับประชาชนนี้ มีสาระสำคัญที่เป็นรากฐานที่ดีในการสร้างเอกภาพของชาติ และในความเป็นจริงก็ไม่แตกต่างในหลักการจากรัฐธรรมนูญฉบับเอกราช ซึ่งประกาศใช้ในอีกสิบปีต่อมาเท่าใดนัก

พร้อมกับการออกรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน AMCJA-PUTERA ยังจัดการนัดหยุดงานทั่วประเทศ 1 วัน เพื่อประท้วงโครงการของอังกฤษ⁶¹ โดยจะแสดงให้เห็นถึงความแข็งแกร่งของแนวร่วม การร่วมมือระหว่างชาวมาเลย์และชาวต่างชาติ และชี้ให้อังกฤษเห็นว่า ถ้ากลุ่มผู้คัดค้านร่วมมือกันก็สามารถทำให้เศรษฐกิจของมาลายาหยุดชะงักไปได้ ซึ่งก็จะเป็นผลสืบต่อการปกครองของอังกฤษ การนัดหยุดงานเพื่อประท้วงโดยสงบครั้งแรกเมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 1947 ได้รับความร่วมมือจากสมาคมหอการค้าจีน ซึ่งขอเรียกร้องถูกปฏิเสธจากอังกฤษมาแล้ว อย่างไรก็ตาม การนัดหยุดงานดังกล่าวล้มเหลวในการที่จะทำให้อังกฤษเปลี่ยนนโยบาย ซึ่งทำให้เป็นที่น่าสงสัยมากกว่าทำไมอังกฤษจึงยอมโอนอ่อนต่อแรงกดดันจากชาวมาเลย์และ UMNO ในปี ค.ศ. 1946 แต่ปฏิเสธที่จะให้ความสนใจต่อแรงกดดันในลักษณะเดียวกันจากกลุ่ม AMCJA-PUTERA ในปีต่อมา

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้เกิดความแตกต่างในการตัดสินใจของอังกฤษ คือ MCP ไม่มีอะไรที่จะอธิบายความเพิกเฉยของอังกฤษได้ดีไปกว่าความระแวงในพรรคคอมมิวนิสต์ และความตั้งใจที่จะไม่โอนอ่อนต่อข้อเรียกร้องซึ่งอังกฤษ

ถือว่ามิใช่อิทธิพลของ MCP หนุนหลังอยู่ การยอมต่อข้อเรียกร้องของ UMNO เป็นการกลับสู่สถานภาพเดิม (Status Quo) และพันธมิตรดั้งเดิมของอังกฤษซึ่งยอมไม่ให้อังกฤษเสียประโยชน์ แต่การยอมต่อข้อเรียกร้องของ AMCJA-PUTERA เท่ากับเป็นการยอมรับอิทธิพลของ MCP ต่อการปกครองของอังกฤษซึ่งเป็นสิ่งที่กระทำไม่ได้ นอกจากนั้นอังกฤษยังง็งใจที่จะทำลายแนวร่วม AMCJA-PUTERA เพราะเล็งเห็นแล้วว่า สัมพันธภาพของแนวร่วมนั้นไม่มั่นคง วางอยู่บนรากฐานของความต้องการคัดค้านนโยบายของอังกฤษมากกว่าอุดมการณ์ร่วมกัน ๆ ดังนั้นเมื่อจุดมุ่งหมายดังกล่าวถูกปฏิเสธ แนวร่วมก็จะมีโอกาสสลายตัวได้โดยเร็วซึ่งก็เป็นความจริงที่เกิดขึ้น โดยสมาคมหอการค้าจีนถอนตัวออก เพราะเกรงว่าถ้าร่วมงานต่อไปจะทำให้อังกฤษมีความเคลือบแคลงต่อตนเองมากขึ้นซึ่งก็อาจจะทำให้เสียผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไป อาจกล่าวได้ว่า การปรากฏตัวของ MCP ในวงการการเมืองของมาลายามีผลทำให้การปฏิรูปการปกครองชะงักงันเนื่องจากกลุ่มผู้ปกครองและฝ่ายขวาจะไม่ยอมเปิดโอกาสให้ MCP ลงมือผลประโยชน์โดยนัยนี้ MCP จึงส่งผลกระทบต่อนำหนักในการต่อรองของพรรคการเมืองหัวรุนแรงหรือฝ่ายซ้ายอื่น ๆ ซึ่งถูกมองว่าเป็นบริวารของคอมมิวนิสต์ไปด้วยแม้การศึกษาวิเคราะห์จะชี้ให้เห็นว่า โดยพื้นฐานแล้ว MDU ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ แต่สำหรับอังกฤษและฝ่ายขวา ย่อมเป็นการยากมากที่จะแยก MDU และ MCP ออกจากกัน

เรื่องราวของพรรค MDU จึงเป็นเรื่องของกลุ่มปัญญาชนที่ได้รับการศึกษาตามแบบตะวันตก ซึ่งมีอุดมคติเกี่ยวกับประชาธิปไตย การปกครองตนเองและความทัดเทียมในสังคม แต่ฝ่ายเผด็จการต่อสู้เพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ต้องการนั้น พรรค MDU เป็นนักชาตินิยมที่ต้องการปลดปล่อยมาลายาและสิงคโปร์จากการปกครองของอังกฤษเป็นกลุ่มของบุคคล

ที่มีความฉลาด ความสามารถ และเป็นปากเสียงของผู้มีการศึกษาในสังคมอาณานิคม บุคคลเหล่านี้พบว่าตนเองถูกปฏิเสธสิทธิซึ่งคุณสมบัติอย่างเขาคควรจะได้รับ เขารู้สึกว่าการกดขี่จมอยู่กับสถานะต่ำต้อยในสังคมซึ่งปกครองโดย ผู้นำซึ่งเขามีความนับถือเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย บ่อยครั้งความรู้สึกดังกล่าวจึงแสดงออกในรูปของการต่อต้านอังกฤษและผู้นำมาเลย์พื้นเมือง

ถึงกระนั้นก็ตาม MDU ก็แตกต่างจาก MCP ตรงที่เขาเป็น “นักปฏิรูป” ที่เต็มใจจะร่วมงานในการพัฒนาการเมืองและสังคมตามครรลองของกฎหมาย พรรค MDU ให้ความสนใจกับปัญหาอื่น ๆ นอกเหนือจากเรื่องเอกราช โดยเฉพาะในสิงคโปร์ ซึ่งพรรคได้แสดงความสนับสนุนและให้ข้อเสนอแนะต่อมาตรการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมหลายประการเช่น การเก็บภาษีรายได้ส่วนบุคคล การสร้างที่อยู่อาศัยราคาถูก การศึกษาระดับประถมศึกษาโดยรัฐเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย การสาธารณสุขโลกและสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น⁶² เราพบว่า MDU ได้แสดงเจตน์จำนงค์เด่นชัดที่จะทำงานร่วมกับอังกฤษในการปฏิรูปการปกครองแต่ผู้ปกครองอาณานิคมอังกฤษซึ่งเป็นข้าราชการไม่เข้าใจถึงจิตวิทยาของนักชาตินิยมเหล่านี้ ได้ดำเนินตามข้อเสนอแนะของ MDU มากกว่าจะยอมรับ ระหว่างค.ศ. ชาตินิยมเหล่านี้ ได้ดำเนินตามข้อเสนอแนะของ MDU ครั้งแล้วครั้งเล่า ด้วยความระแวงสงสัย แม้แต่เมื่อ MDU กำหนดผู้แทนของ MCP ออกจากพรรคแล้วก็ตาม การปฏิเสธของอังกฤษเช่นนี้อธิบายว่าทำไมผู้นำ MDU หลายคนจึงเริ่มเชื่อว่าผู้ปกครองชาวอังกฤษไม่มีความจริงใจในการร่วมมือกับประชาชน แม้ว่าปากจะพูดถึงการให้การปกครองตนเองและประชาธิปไตยอยู่เสมอก็ตาม ความขมขื่นต่อการปฏิเสธของอังกฤษเห็นได้ชัดจากข้อเขียนของ MDU หลายแห่ง ตัวอย่างที่เด่นชัดมากเช่นข้อเขียนต่อไปนี้

ในช่วงเวลาที่ผ่านมา เราได้ส่งบันทึก

เสนอแนะจำนวนมากแก่รัฐบาล ซึ่งประกอบด้วยข้อเสนอแนะที่เป็นหลักเป็นฐานเกี่ยวกับปัญหาสำคัญต่าง ๆ เช่น ที่อยู่อาศัย สหภาพกรรมกร และการศึกษา ในบันทึกเหล่านั้นเราได้พบใจแค่พูดไปกว้าง ๆ แต่ได้พยายามอย่างที่สุดที่จะศึกษาเรื่องราวโดยละเอียดและหาคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญที่มีอยู่... แต่ความตั้งใจของเรานั้น ไม่เกิดผลอย่างใดเลย...

ทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อข้อเสนอแนะของเราแสดงให้เห็นว่าการเชื่อเชิญประชาชนเข้าร่วมแสดงความคิดเห็นเป็นเพียงระเบียบที่สร้างขึ้นเพื่อสนองความต้องการของแบบแผนประชาธิปไตย รัฐบาลในเวลาเดียวกันได้ตัดสินใจแล้วว่าจะดำเนินการในเรื่องนั้น ๆ อย่างไร....

ข้อพิพาทที่ดีที่สุดของการขาดความจริงใจของรัฐบาลอังกฤษ ได้แก่ทัศนคติที่มีต่อแนวร่วมประชาธิปไตย....เพื่อแสดงถึงความร่วมมือของเราต่อการสร้างโครงสร้างทางการเมืองในอนาคตของมาลายา AMCJA-PUTERA ซึ่ง MDU เป็นเลขานุการอยู่ใต้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน ซึ่งเป็นข้อเสนอที่ไม่ได้มีลักษณะ “ปฏิวัติ” หรือ “รุนแรง” แต่อย่างใด....แต่เนื่องจากเราไม่ได้ให้สิทธิพิเศษต่อผลประโยชน์ของอังกฤษ

ข้อเสนอแนะดังกล่าวจึงถูกปฏิเสธโดยสิ้นเชิง เรารวบรวมมวลชนและแสดงออกซึ่งความคัดค้าน เช่น การนัดหยุดงาน แต่แม้ว่าเราจะสามารถแสดงถึงเสียงสนับสนุนจากประชาชน ก็ไม่มีการตอบสนองที่เห็นว่าแสดงความเข้าใจจาก รัฐบาลเลข⁶³

การบอกปิดของอังกฤษและพวกอนุรักษนิยมนี้เองที่ทำให้ MDU ต้องหันเข้าหาพันธมิตรใน MCP การบอกปิดยังทำให้กลุ่มฝักใฝ่คอมมิวนิสต์ใน MDU มีความได้เปรียบมากขึ้นเพราะสามารถโต้แย้งและชักชวนสมาชิกอื่น ๆ ได้ว่า MCP เป็นฝ่ายถูกเมื่อกล่าวว่า รัฐบาลอังกฤษจะไม่โอนอ่อนผ่อนตามข้อเรียกร้องของประชาชนไม่ว่าปัญหาเหล่านั้นจะแสดงความจริงใจในการเรียกร้องประชาธิปไตยและการปกครองตนเองเพียงไร มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นที่นิยมในหมู่ปัญญาชนในอาณานิคม แต่ไม่มีเหตุผลอะไรดีไปกว่าการที่ผู้ปกครองปฏิเสธความสนใจต่อกลุ่มปัญญาชน ซึ่งทำให้ความหวังที่จะได้รับการยอมรับและเลื่อนสถานะทางสังคมให้เหมาะสมกับคุณสมบัติทางการศึกษาไม่เป็นไปตามที่คิดไว้ MDU จึงเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดมากของปัญญาชนผู้ซึ่งความไม่พอใจจากการถูกปฏิเสธ ผลักดันให้ไปสู่เจ็อมมือของคอมมิวนิสต์ เนื่องจากเขาพบว่า พรรคคอมมิวนิสต์เท่านั้นที่มีความตั้งใจมากที่สุด เสียสละมากที่สุด มี

แบบแผนมากที่สุด และเป็นศัตรูฉกาจที่สุดของจักรวรรดินิยม

ในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1948 MCPตัดสินใจเลิกนโยบายในการเข้าร่วมปฏิรูปการปกครองตามวิถีทางสันติที่ถูกต้องตามกฎหมายมาใช้นโยบายการต่อสู้ด้วยกำลังแทน เนื่องจากผิดหวังที่นโยบาย “แนวร่วม” ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายที่พรรคต้องการได้ การจลาจลของคอมมิวนิสต์ทำลายขบวนการฝ่ายซ้ายและพวกหัวรุนแรงทั้งหมด เพราะผู้นำหลายคนถูกจับ และพรรคการเมืองถูกห้ามมิให้ดำเนินการ ที่เหลือก็สลายตัวไปเพราะสถานการณ์ทางการเมืองไม่อำนวย ทั้งนี้ก็เป็นชะตากรรมที่ MDU เผชิญเช่นกัน ในการสลายตัวของพรรค MDU หนังสือพิมพ์ Straits Times ซึ่งได้ติดตามผลงานของ MDU มาตลอดและได้มีส่วนในการวิพากษ์วิจารณ์พรรคมาบ้างน้อยบ้างเสมอมา ได้ให้เวลาในการแสดงความเสียใจต่อจุดจบโดยยอมรับในความสำคัญของพรรค และความจริงใจของกลุ่มปัญญาชนด้วยคำไว้อาลัยที่ว่า

แน่นอนที่สุดว่ามีอิทธิพลของคอมมิวนิสต์อยู่ใน MDU แต่ถ้าจะพิจารณาโดยส่วนรวมแล้ว MDU ก็เป็นกลุ่มบุคคลซึ่งมีความคิดเห็นที่สามารถสร้างความเชื่อถือ และมีน้ำหนัก แม้แต่ในหมู่ของผู้ที่มีความคิดเห็นทางการเมืองแตกต่างกันออกไป จึงเป็นเรื่องน่าเสียสลดและเสียใจที่ MDU ต้องล้มเลิกไปเช่นนี้⁶⁴ ●

เชิงอรรถ

คำว่า “มาลายา” หมายถึงดินแดนบนคาบสมุทรมลายู รวมทั้งเกาะปีนังและสิงคโปร์ ซึ่งก่อนสงครามโลกครั้งที่สองแบ่งเป็นเขตการปกครอง 3 เขต ได้แก่ 1. Straits-Settlements ประกอบด้วย สิงคโปร์ ปีนัง มะละกา เป็นอาณานิคมของอังกฤษโดยตรง 2. Federated Malay States หรือสหพันธรัฐมาลายู เป็นเขตอิทธิพลของอังกฤษซึ่งปกครองทางอ้อมผ่านสถาบันปกครองมาเลย์พื้นเมือง ได้แก่ รัฐเปรัก สลังงอร์ เนกริล-เซบิลัน และปาหัง 3. Unfederated Malay States ได้แก่รัฐมาเลย์อิสระซึ่งอังกฤษอิทธิพลน้อยมากปกครองโดยสุลต่านมาเลย์ประกอบด้วย กลันตัน ตรังกานุ ปะลิส เคเคห์ และ ยะโฮร์ หลังสงครามโลกครั้งที่สองมีการเปลี่ยนแปลงในการรวมเขตทางการเมือง ซึ่งคำว่า มาลายา ส่วนใหญ่จะหมายถึง ดินแดนที่เป็นรัฐมาลายูทั้ง 9 รวมปีนังและมะละกา โดยมี สิงคโปร์แยกออกต่างหาก

2. คำว่าชาวมาเลย์ ตามคำจำกัดความที่ให้ไว้ในบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิการเป็นพลเมือง ปีค.ศ. 1948 หมายถึง คนพื้นเมืองหรือเชื้อสายมาเลย์ พุคภาษามาเลย์ นับถือศาสนาอิสลามและยึดถือจารีตของมาเลย์ ชนชาติอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในมาลายา ได้แก่ จีน อินเดีย ยุโรป ยูเรเชีย ฯลฯ รวมเรียกว่า non-Malays ซึ่งในที่นี้เราจะใช้คำแทนว่าชาวต่างชาติ หรือ ชาวต่างด้าว ทั้งนี้ได้หมายความว่าต้องเป็นผู้ที่อพยพเข้ามาเสมอไป

3. งานเขียนที่อภิปรายรายการปฏิรูปการปกครองหลังสงครามโลกครั้งที่สองมีอยู่มากมาย ดู Allen Jame de V. *The Malayan Union*. New Haven: Southeast Asian Studies, Yale University 1970 เป็นต้น

4.J.S. Furnivall, *Netherlands India: A Study of Plural Economy* (Cambridge: Cambridge University Press 1939 p. 446

5. M.V. deltufo, *Malaya: A Report on the 1974 Census of Population*, (London: British Malaya 1949) pp. 40-41

6. ดูการอภิปรายเกี่ยวกับการปกครองของอังกฤษ ใน Emerson R. *Malaysia: A Study in Direct and Indirect Rule*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press 1964

7. You Kim Wah *The Grooming of an Elite: Malay Administrators in the Federated Malay States 1903-1941* *Journal of Southeast Asian Studies* II(September 1980): 291.

8. ดู Radin Socarno *Malay Nationalism 896-1941* *Journal of Southeast Asian History* 1-2 (1960-61): 4

9. Socarno *Malay Nationalism 1896-1941* p. 12.

10. ประมาณ ค.ศ. 1912 เป็นต้นมา พรรคก๊กมินตั๋งของจีนได้มาตั้งสาขาในมาลายา จุดประสงค์ใหญ่ก็เพื่อกระตุ้นให้ชาวจีนเกิดความรู้สึกชาตินิยมและสนับสนุนการปฏิวัติของ ดร.ซุน ยัต เซ็น อังกฤษเกรงว่าการเดินตัวทางการเมืองดังกล่าวจะกลายมาเป็นการเรียกร้องสิทธิในมาลายาและทำให้เกิดปฏิกิริยาจากหมู่ชาวมาเลย์ จึงได้มีนโยบายจำกัดบทบาทของพรรคก๊กมินตั๋ง และได้เลิกให้การอนุญาตให้ตั้งพรรคในที่สุด ใน ค.ศ. 1925

11. เกี่ยวกับเรื่องชาตินิยมมาเลย์ระยะแรก ดู Foff, M. *The Origin of Malay Nationalism*. New Haven: Yale University Press, 1967.

12. ดู Pho-Seng, Png. *The Khomintang in Malaya, 1912--1941. Journal of Southeast Asian History* 2(March 1961) เป็นต้น

13. ญี่ปุ่นได้ยืมมือชาวมาเลย์ซึ่งเป็นข้าราชการ ทหาร และตำรวจ เข้าต่อสู้กับชาวจีนซึ่งเป็นศัตรูที่สำคัญ ในระยะหลังขบวนการต่อต้านซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยชาวจีนเป็นส่วนใหญ่ ได้แก่ MPAJA ได้ฆ่าฟันชาวมาเลย์เป็นจำนวนไม่น้อย ผลก็คือความเกลียดชังซึ่งกันและกันและความต้องการแก้แค้น

14. ในระหว่างสงคราม ผู้นำมาเลย์ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบเพราะได้ให้ความร่วมมือกับญี่ปุ่นทำให้ต้องตกเป็นจำเลยเมื่ออังกฤษกลับเข้ามามีอิทธิพลใหม่ ความไม่แน่ใจในสถานะของตนทำให้ผู้นำมาเลย์โดยเฉพาะสุลต่านยอมทำสนธิสัญญาใหม่กับอังกฤษโดยง่าย พรรค United Malay National Organization (UMNO) ได้กล่าวหาในตอนหลังว่าสนธิสัญญาที่ทำใหม่นี้ทำขึ้นจากการขู่บังคับของอังกฤษ

15. *Statement of Policy on Future Constitution*. Cmd 6724 London p. 2.

16. อังกฤษแยกสิงคโปร์ไว้ต่างหากจากสหภาพ เพราะสิงคโปร์มีผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและความสำคัญทางยุทธศาสตร์ นอกจากนี้การรวมสิงคโปร์เข้ากับมาลายาจะทำให้จำนวนประชากรชาวจีนมากกว่าชาวมาเลย์ ซึ่งอังกฤษเห็นว่าจะยิ่งทำให้ชาวมาเลย์คัดค้านมากขึ้น และจะเป็นการเสี่ยงต่อการปกครองมากเกินไป

17. *Statement of Policy on Future Constitution* Cmd 6724, p.2.

18. G.P Means. *Malaysian Politics*. (London: University of London Press 1970) pp. 105-106.

19. G.Z. Hanrahan. *The Communist Struggle in Malaya*. (New

York: Institute of Public Relation, 1954) (Reprint Kuala Lumpur 1971) pp. 49-50. (Reprint Kuala Lumpur 1971)

20. ดู Gamba, C. *The Origin of Trade Unionism in Malaya*. Singapore: Eastern University Press, 1962.

21. ใน ค.ศ. 1946 MCP ออกแผนการ 9 ประการ ซึ่งใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแนวร่วมชาตินิยมประชาธิปไตย ประกอบด้วยนโยบายอย่างกว้าง ๆ ที่ไม่ได้กล่าวถึงอุดมการณ์ของคอมมิวนิสต์ ดูรายละเอียดได้จาก Hanrahan G.Z. *The Communist Struggle in Malaya*. New York: Institute of Public Relation, 1954.

22. Means, *Malaysian Politics* p. 81.

23. ดู Cheah Boon Kheng 'The Malayan Democratic Union, A Brief History' *Journal of the Historical Society* 7(1968/69).

24. ตัวอย่างเช่น Tan Chang Lock นักธุรกิจจากมะละกาซึ่งเป็นผู้แทนในสภานิติบัญญัติถึง 15 ปี

25. Gerald De Cruz 'How a Communist Minority Almost Defeat a Non-Communist Majority' *New Nation* (14 November 1972).

26. Philip Haolim Sr., *The Malayan Democratic Union*, (Singapore: Institution of Southeast Asian Studies 1972) : 5.

27. De Cruz, 'How a Communist.....

28. *Straits Times* (19 December 1945).

29. *Malayan Tribune* (4 February 1946).

30. *Malayan Tribune* (19-20 February 1946).

31. Haolim *The Malayan Democratic Union*, p. 6.

32. Kheng 'The Malayan Democratic Union A Brief History' p. 32.

33. Ibid.

34. Haolim, *The Malayan Democratic Union*, p. 6.

35. *Report of the British Military Administration of Malayan*. (September 1945 to March 1946) (Kuala Lumpur: British Malaya 1946): 38.

36. *Malayan Tribune* (26 February 1946)

37. Malayan Department of Information Service *The Danger and Where it lies* (Kuala Lumpur: Department of Information-Service 1957): 29.

38. Yeo Kim Wah 'A study of Three Early Political Parties-in Singapore, 1945-1950' *Journal of Southeast Asian Studies* 10 (March-1969): 120.

39. *Blaming the British* *Straits Times* (31 January 1948).

40. *Pro-Malay Nonsense* *Straits Times* (3 February 1948).

41. John Eber 'Mr Eber Replies' *Straits Times* (16 February 1948). และ The Malay Peasant *Straits Times* (1 March 1948).

42. M D U Manifesto C. Gamba *The Origin of Trade Unionism* pp. 433-434.

43. 'M D U Statement on a New Constitution,' *Malayan Standard* (10 May 1946).

44. John Eber 'Loyalty to Malaya,' *Straits Times* (9 August-1946).

45. Ibid.

46. สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อต้านสหภาพมาลายันของชาวมาเลย์ ดู Allen, Jame de V. *The Malayan Union*. New Haven: Southeast Asian Studies, Yale University, 1970.

47. Yeo Kim Wah, 'The Anti-Federation Movement in Malaya, 1946-1948' *Journal of Southeast Asian Studies* 4 (March 1963) p. 32.

48. *Straits Times* (12 June 1946).

49. *Malayan Tribune* (1 June 1946) สัมภาษณ์ผู้นำชาวอินเดียซึ่งกล่าวว่า การคัดค้านของชาวมาเลย์เป็นการกระทำที่สมควรสนับสนุน

50. *Malayan Tribune* (1 May 1946).

51. Means, *Malaysian Politics*, pp. 55-56.

52. *Summary of Revised Constitutionae Proposals*, Cmd 7171, 1947

53. Wah 'The Anti-Federation Movement in Malaya...' p. 36.

54. MCP ไม่ได้เข้าเป็นสมาชิกของแนวร่วมโดยตรง หลังจากประสบการณใน MDU ดูเหมือนว่า ผู้นำ MCP ไม่ต้องการจะเข้าร่วมกับพรรคการเมืองอื่นโดยตรงอีก แต่จะพยายามสร้างอิทธิพลและกำกับแนวทางโดยผ่านทางองค์กรและพรรคการเมืองอื่น ๆ ที่ MCP ควบคุมอยู่ที่สำคัญได้แก่ สหภาพกรรมกร

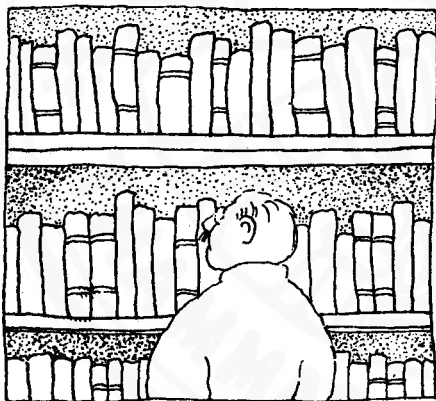
55. Wah, 'The Anti-Federation Movement in Malaya...' p. 39.

56. Wah, 'The Anti-Federation Movement...' p. 38.

57. MNP หรือ The Malay Nationalist Party เป็นพรรคการเมืองของชาวมาเลย์หัวรุนแรง หรือที่เรียกว่า มาเลย์ฝ่ายซ้าย มีนโยบายที่เป็นที่รู้จักกันดีว่าต้องการเอกราชให้แก่มาลายา เพื่อรวมมาลายาเข้ากับอินโดนีเซีย MNP มีการติดต่อกับใกล้ชิดกับ MCP มาตั้งแต่เริ่มตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สอง แต่ในหมู่ชาวมาเลย์ MNP ไม่ได้รับเสียงสนับสนุนมากนัก ดู Means *Malaysian Politics*

pp. 89-90 สำหรับรายละเอียดเพิ่มเติม

58. Wah, The Anti-Federation Movement... p. 37
59. *Straits Times* (15 October 1947).
60. PUTERA-AMCJJA, *People's Constitutional Proposals*, (Kuala Lumpur: Tan Chong Press: 1947).
61. ดูรายละเอียดเกี่ยวกับการนัดหยุดงานใน Wah, Yes Kim. 'The Anti-Federation Movement in Malaya, 1946-1948' *Journal of Southeast Asian Studies* 4 (March 1963).
62. รายละเอียดเกี่ยวกับกิจกรรมด้านต่าง ๆ ของ MDU เป็นข้อมูลทั่วไปที่รายงานตามหน้าหนังสือพิมพ์เช่น *Straits Times* และ *Malayan Tribune* อาจดู PhiCip Havlim Sr., *The Malayan Democratic Union* ซึ่งเป็นบทสัมภาษณ์ผู้นำ MDU เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ด้วยได้
63. *MDU Bulletin*, Special Number (June 1948) pp. 14-15.
64. 'Middle Class Bombshell,' *Straits Times* (30 June 1948).

บรรณานุกรม

Allen, Jame de V. *The Malayan Union*, New Haven : Southeast Asian Studies, Yale University, 1970

British Malaya, *Report of the British Military Administration of Malaya*. (September 1945 to March 1946) Kuala Lumpur : British Malaya, 1946.

Carnell, F.G. "Communalism and Communism in Malaya," *Pacific Affairs* 28 (1953)

Del Tufo, M.V. *A Report of the 1947 Census of Population* London : British Malaya, 1949.

Emerson, R. *A Study in Direct and Indirect Rule*. Kuala Lumpur : University of Malaya Press, 1964

Federation of Malaya *Summary of the Revised Constitutional Proposals Accepted by His Majesty's Government*. Kuala Lumpur : Federation of Malaya 1947,

Furnivall, J. *Netherlands India : A Study of Plural Economy* Cambridge : Cambridge University Press, 1939

Gamba, C. *The Origin of Trade Unionism in Malaya* (n.p.) 1962

Great Britain, Colonial Office. *Statement of Policy on the Malayan Union and the Colony* Command Paper 6724. London : Colonial Office, 1945

Ha n rahan, G.Z. *The Communist Struggle in Malaya*. New York : Institute of Public Relation, 1954 (Reprint in Kuala Lumpur, University of Malaya Press 1971)

Haolim, Philip Senior. *The Malayan Democratic Union, Singapore's First Democratic Political Party* Occasional History Pilot Study No.1 Singapore : Institution of Southeast Asian Studies 1973

Hawkins G. "Reaction to Malayan Union." *Pacific Affairs* 14 (March 1946)

Kheny Cheah Boon. "The Malayan Democratic Union : A Brief History" *Journal of the Historical Society* (1968/69) *Malayan Tribune* (Kuala Lumpur) 1945-1948

Malaysia-Department of Information Service. *The Danger and When It Lies*. Kuala Lumpur : Department of Information Service 1957

Means, G.P. *Malaysian Politics*. London : University of London Press, 1970

Poh-Seny, Ing. "The Kuomintang in Malaya, 1912-1941." *Journal of Southeast Asian History* 2 (March 1961)

PUTERA-AMCYA. *People's Constitutional Proposals*. Kuala Lumpur : Tan Chang Press, 1947 Roff, M. *The Origin of Malay Nationalism* (n.p.) 1967

Soenarno, Radin. "Malay Nationalism, 1900- 1945" *Journal of Southeast Asian History* 1 (March 1960)

Straits Times 1945-1948

Wah, Yeo-Kim. "A Study of Three Early Political Parties in Singapore " *Journal of Southeast Asian Studies* 10 (March 1969)

"The Anti-Federation Movements in Malaya, 1946-1948" *Journal of Southeast Asian Studies* 4 (March 1963)